Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ماښامه تر ماښامه

دشعرونو مجموعه

پیرمحمد کاروان

PROPERTY OF
ACKU
4382

دکتاب پېژندنه

o دکتاب نوم : له ماښامه تر ماښامه

o شاعر : پیر محمد کاروان .

o خپروونکی : دآزاد افغانستان دلیکوالو ټولنه «وفا»

o چاپ او صحافي : تاپ پرنټرزپېښور

o کمپوزر : عبدالحی سحر

o لومړی چاپ : د۱۳۷۱هـ.ش دسنبلې میاشت ۱۹۹۲ع اګست

o شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

o نمبر : (۶۹- ۷۰   )

له ښاغلي عبدالحی سحر نه یوه دنیا مننه چې زما شعرونه یې په نازکـــو او هنر مندوګوتو دکمپیوتر له پیچلي مغز نه راوایستل اوکتابي شکل یې ورکړ .

اهداء:

دهغوی په نوم چې دخدای
له خلیفه (انسان)
سره مینه لري.

بسم الله الرحمن الرحیم

دماشامونو دمهال

یو «کاروان»

پښتني زموږ سر نوشت به له تیاروسره تړل شوی وي ، موږ په تیاروکې زیږیدلي ، په تیارو کې اوسید لي او په تیارو کې فناشوي نسلونه یو . دادی موږاوس په یو داسې دوران کې ژوند کوو چې دژوند(!) په نوم هر مهال مو یو ماښام دی . زموږ د دوران شاعر هم د تیارو ،دماښامونودمهالونو شاعر دی . زموږشاعر که رښتیا وایي نود دغو تیارو په هکله به غږیږي ، سهارونه لازموږ لپاره نالیدلي ، امیدونه دي .

اوس له بل هر وخت څخه ، زموږ اولس ، زموږ دهیواد نوي نسلونه ، له ماښامونو سره بلدتیاته اړکیږي . زه خو داسې ګڼم چې ګران شاعر پیرمحمد کاروان به دخپل شعري دفتر نوم له همدې کبله له ماښامه پیل کړی او پرماښام پای ته رسولی وي .

پیر محمد کاروان زموږ دځوان شعرهغه وینا وال دی چې پروطن دخورو تیارو ، دخوروماښامونو په وړاندې دمقاومت په بهیر کې یې هم خپل شعر څلولی ، دتیارو دلحظو شاهد شاعر هم پاتې شوی دی او دخیال د رنګینیوپه تالونو کې یې هم خپل شعرونه زنګولي دي .

کاروان دمقاومت دکاروان یوه داسې ځوانه څیره ده چې دافغانانو د ویاړلي مقاومت ډیروشیبوته یې شاعرانه روح ورکړی دی . په دغه بهیر کې که دشعري او ادبي ارزښتونو پربنسټ خبرې کوو نوکاروان یې د ګوتو دشمیر په لومړنیو کسانو کې شمیرل په کاردي .

«له ماښامه تر ماښامه » دپیر محمد کاروان د شعرلومړنی چاپي مجموعه ده . په دغه مجموعه کې دهغه د ادبي ژوند د پیل او دراوروستنیو ګلونو شعرونه راغلي دي . موږ د دغو شعرونود نیټو دښودلوله مخې ، په لږه موده کې دهغه دشاعرانه یون دځلا او پرمختګ ډیره ښه ننداره کولای شو . په دغه مجموعه کې دغزل او آزاد شعر ګڼې نمونې خوندي شوې دي او حقیقت دادی چې په دغو دواړوشعري ډولونو کې دهغه شاعرانه تخیل ، نویوتر کیبونو اوشعري دقت ننداري ته تم کیدلای شو .دغه راز یې

په دې مجموعه کې له زړې عنعنې سره سم څو نظمونه هم يوځای کړې دي .

دکاروان غزلې دپښتو نوي غزل له ډېرو ښکلو بيلګوڅخه شميرلی شو . د دې مجموعې ډيرې غزلې به زماددې خبرې درښتينتوب لپاره تاسوولولئ .خو دغه څويې دنمونې په توګه وګورئ :

خدايه دګل کډې يې قــدم قدم کــې واړوه
ستړې شو کاروان دښاپيـــــرو ارم کې واړوه
ښکلو ته مې واوروه چې شمعوغوندې ويلې شي
زه دسو زغزل يم ما پــه زيـــروبم کې واړوه
مانه غلو اغزيو دتـــــناکـــوينې پتهې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

ياداچې :

ګلونه سوي دي اغزي ښکـــلوم
خزان ځپلي پــــسرلي ښکلـــوم
زه دساقې دميونه يم عـــــادت
دافغاني ګودر منـــګي ښکـــلوم
نادان کاروان به يې غزل ګڼي خو
د زړه په وينـــو آزادي ښکلــوم

دکاروان په آزاده شاعرۍکې هم موږګڼې خوبۍ ليدلای شو . د دغو شعرونوپه لړکې يې «قافله » دتمثيلي او تصويري شعر يوه ډيره په زړه پورې نمونه ده او «درې ښاڅکي وينه »، «ته ... » ، «دپرښتې خوب » ، «څلورتوتکۍ»، «تعبير ؟» «له وينوترموسکا » او داسې نور يې دنمونه يې آزاد پښتوشعرپه لړکې وړاندې کولی شو .

دهغه په شاعرۍکې دنوي بيان ، نويو مفاهيمو او ترکيبونو او ديو ډول نوي خيال زيات څرکونه وينو . تا سوزموږ دوطن له حالاتوسره سم دکاروان ديوې غزلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مطلع وګورئ :

لاله په یوه پښه دي ولاړ د دامانونوپه سر
لکه چې پیغلې وي ختلې دماینونو په سر

یا :

ستن مې کړ قلم تاریې غــــزل غزل
شوم دلیونـــــیو په ګریــــوان مین
زړه دې رانه یو وړاوجـــــرس دې کړ
ښکلیه اوس به خود شي په کاروان مین

دیو ازاد شعریوه برخه ده :

... په کې چاودلي حبابونه دي دژوبلو هیلو
دښو ګانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داوښکو
زما داوښکو په دې هره سلواغه کې راځي
دښکلي یاردیدن ته
دناکراروتلو سودپر هرونو ویني ...

دداسې ښایست ترڅنګ ، دکاروان په شاعرۍ کې دګوتو اینبودلوځایونه هم شته په تیره بیا دهغه دشعري یون دپیل په شعرونو کې به ځینې نیمګړتیاوې هم وروینئ . کله کله داسې عادي او شعاري خبرې هم بنایي ولولئ :

دجنګونو په دوزخ کې جنتې افغانان وسول
دباروتو سر ولمبو کې سپین دسولې مرغان وسول
زماني له خوبه پاڅه ، دوجدان غږ ونه واوره
دټه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول

او یا ښایي کله کله زموږ دکلاسیکې شاعرۍ له عنعنې نه په تقلیدیوه نیمه غزله په کې ولولو.لکه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي سوي لوي زړه ته لـــــــږ ارام را
چې تش کړی مې یوجام ته وي بل جام را
ستا دزلفو پيچ وخم کې په خوګيريم
يورنګين غوندي سحر د دې ماښـام را
څو به ستړی لالهانده کاروان ګــرځي
سرمنزل دخوږې مينې په يو ګا م را

دغه راز د «سينډوکي» په نوم شعر . د غني دشګود محل له هغه مشهور شعرسره يوځه ورته والی لري ،زه نه وايم چې تری تقليد شوی دی،ځکه کاروان يو لږ جلا خبرې لري خودشعر کلي فضا يې يوځه ترې اغيزمنه ده .

کاروان ، دافغانستان په معاصر شعرکې دمقاومت دشاعرۍ ډيرې ښکلې نمونې ايجاد کړې او پښتو شاعرۍ ته يې پخښلي دي . د کاروان شاعري ، دافغانانو دخوارلس کلنو را روانو غميزو (تراژيديو) ډيره صادقه شاهده او انځور وونکې شاعري ده. دهغه په شاعرۍ کې دکليو ، بانډو او غريبزو کاروانونو صميميت او درښتينې پروت دی .

لکه چې دغه صميمي شاعرتل اميد کوي ، له دغو هيلو سره چې دتورتم له لړو لړ ور اخوا شو اونورمو نو راتلونکې نسلونه ، راتلونکي شاعران يوازې د تورتم شاهدان نه وي ، او سپارونه تش اميدونه نه وي .

زرين انځور

پېښور

د ۱۳۷۱هـ ش

د اسد ۲۸

په بدمرغه شيبو کې

دافغانستان دخپلواکۍ په نيک مرغه ورځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

عشق او جمال

زه خـوراتـلـم نـه تـاراو لـېـږلـم
لـه خوشبو يې نه ډك دسمـال دې راکړ
ددسمال خندې تـه دې غوتـه ورکـړه
ځـواب يې تـاسره و، سـوال دې راکـړ

تـامې په زړه کې تـنده وکـرلـه
پـه کې راشـنه شول دخمـار گـلونـه
سـاقي دې راوړي ډکـې ډکې پيـالې
چې په کې وتـوميې کتـار گـلونه

تندی مي مات د اضـطراب په کـانـو
ځـم لـه زگېـرويو نـه کـورگی جـوړم
سـرلگومه دسکـون په څنـگـون
لـه پرهـرونـو پسـرلـی جـوړوم

شاړه د ژوند غـواري ابشـاردنـغمو
دروح دسمـال چې پـه کې ومينځـمه
پرېږده چې غوتـه يـې راوسپـړمـه
عشق اوجمـال چې په کـې ومينځمه

خيبر پلازه پېښور ۱۱ / ۲ / ۱۹۹۲

دعشق سرود

ماته د روح له منـاري دعشق سرود راځـي

په عاصي ژبه ستاثنا ، راځي درود راځـي

ورو خدايا نوسره ، وې ، راځي ، چې ښه يې مات کړو

ياغي تندى دى دابه چاته په سجـود راځي ؟

بتان مات شوي دايـازد زلفـوورېم راځـي

سترګې مـوونځي چې ګله به محمود راځـي ؟

مورد سپرلوپه غېږکې ښه خوبونه کړي نه دي

لاپه ګلپاڼوکې سـکروټې دنمرود راځـي

ستاد ديدن هرې ښکالوته يې ځېمې وهـلې

کاروان دسترګومې په دښته دوجود راځـي

۱۳۷۰/۱/۱۱

ښاغلی لیونتوب

مه ژاړه بلبله عبادت به په نغمو کوو
ذکر دګلونو به د پرخو په تسپــوکوو
لمونځ به دسحر کوو او خوب به دغرمو کوو
تل به صفتونه د رخسار او دبارخوکوو
زړونه به ذرې ذرې دلمر په غېږ کې وشیندو
پټ به دیدنونه دسپوږمۍ په سپینو شپوکوو
غوټۍ دې کړې ژبې راته مینه خو غوټېږې نه
یو جهان خبرې به په سترګو په لېمـــو کوو
څوبه په اغزیو کې دردونه هم نشه لــري
مست خمارې خوب به دغوټو په بالښتوکوو
څو دیار کوڅوته چې داسترګې په کې ټخلي کړو
دې خپلو کعبو کې دیدنونه د سجدو کوو
لوټ دې شي کاروان خو بیابان به کړو غاټول غاټول
عشقه له ښاغلي لیونتوب سره پښتو کوو

پېښور، دلیکوالو ټولنه ۲۱/ ۲/ ۱۳۷۱

اهداء: زخمي کابل ته.دښاپيرو وطن ته

تعبير ؟

دغرځنې تيوته
په پولادي غشو سوري سوري دي
سوي زګېروي يې څه نري نري دي
او دتنکو ، تنکو کبليو خولګې
په تکو تورو لوغړنووينو تکې سرې دي
چاورشيندلې په ملالو سترګو
له سرو سپرغو ډکې تودې ايرې دي
په غټو اوښکو کې يې سره رنګونه
لکه دماتوآيينو په زړه کې
دسرو لمبو عکسونه
دغرځنې په سترګو
ګردې تاوېږي د پړانګانو سترګې
نه شي په ځان پسې راښکلی تښتيدلې غوړګې
خيال يې په زړه باندې نوکارې او پنجې وروي
په زخمي ذهن يې تېره تېره سيخونه ګرځي
په سرو بوټيو اوهډوکو يې تېرونه ناځي
په تصوريې د وريتو غوښو بويونه ګرځي
څوک څه پوهيږي چې تعبير يې څه دی ؟
بېګا کابل داسې يو خوب ليدلی

پښتون ۲۷/۱/۷۱

دشمعو کرونده

تنده د دیدن مې په لیمو لیمو کې ونغاړه
راشه داد ژوند ماښام په دوو ډیووکې ونغاړه
سوې کرونده به بیا راشین دشمعو فصل کړي
روح د پتنګانو په لمدو ایروکې ونغاړه
غوځ زړګی مې وګنډه سرخي ستا دښکلایمه
پټ مې دموسکا غوندې په سروبار خوکې ونغاړه
ښکلی پسرلی راته اشنا په جرګه راوله
ما خزان ځپلی په تنکو غوټو کې ونغاړه
راشه د ارم دښاپیرو قاصد ه یویې سه
غوټه دشوګیر مې په پستو وړمو کې ونغاړه
وړه مې چې ساحل دپیغلتوب په غیږکې ونیسم
عشقه دریابې ما په یاغي څپو کې ونغاړه
بیاد رابعې په وینو سرو غنچو ته کړي سلام
دا منجاورخیال مې دسخي جنډوکې ونغاړه
ستاکاروان ، دوینو په زعفرانو غزل ولیکه
دا تاویز دمیني په ځونډو ځونډو کې ونغاړه

پېښور حوت ۱۳۷۰

انتظار

داوښکو پرخه مې بې ګله راځي
زما دګل کډې به کله راځي

تشې جونګړې مې دسترګو پاتې
ورته به کله ډیوه بله راځي

بې تانه مرارمان مې غرېنه کوي
که مسیحا ورته څوځله راځي

زه یې دیاردلاسه زړولمه
که مات کچکول ته مې خزله راځي

ما په زړګي کې ورته ځاله جوړه
خوکه په ناز ورته بلبله راځي

د دارکړۍ کې جوتې څومره خوند کا
چې ننداري ته یارپه خپله راځي

زه به له تندې زاره چاودی ومه
دساقي لاس کې به جام هله راځي

جرس به ډیر په چیغوزړې بړي
ستړی کاروان چې ترمنزله راځي

۱۳/ ۳/ ۱۳٦٥   دنریزي کلی

(c) kitabtoon.com: The Digital Library

د سحر په لوري

دګم نامی خلوت کې غلی ناست وم
لکه دغم او د ویرونو ماښام
زما په تن وتورلباس دماتم
بلې مې وې داوښکو تتې ډیوې
لکه چې ښکلې ستورې
په نرۍ وریځ کې وي پټ
دانتظاراغزي مې سترګو کې راتلل ماتیدل
ماستادمینې ترانې ویلې
په وینوسرې ترانې
په ترمو اوښکو کې لمدې ترانې
خوچې ناڅاپه مې سرپورته کړلو
دځنګانه له سترګو
اې زما مینې بیا مې ته ولیدې
لکه شفق په سره سالوکې پټه

په سرکو شونډودې موسکا خوره وه
زما په اوښکو کې دنورپه شانې وځلېده
راغلې په سرولاسودې پورته کړمه
په تنکو گوتودې زما اوښکې را پاکې کړلې
په تورپټکي کې دې راوتومیل دستوروگلان
او دواړه لاس په لاس روان شو دسحرپه لوري

١٩/ ١٠/ ١٣٦٤تني

ترږي

دمـــود وترږي درتـــه راغلم تـا سخاونه کــړه
ساقي مستانه هېـڅ پېـرزو دې په گــداونه کړه
ستا په درشل کې مې تندی ډېرو سجدو کړوستړی
ماستا دحســن پرســتــش کړ تا پروا ونـــه کړه
زما دسترگو په زيـــارت کې بلـــبلې ډيوې
مغروره تا خوتش په شـوندوکې دعــاونه کړه
ته دخپل حسن له نشـو نه راوزگـــاره نه شوې
هېڅ دې زما خيرې گرېـوان پورې خنـدا ونه کړه
دزړه ساحــل مې ستا دمينې سمندرتـــه ايښـی
خو تا دوچ کـکړ ساحل په لـــور گڼاونـــه کـړه
يتيمې هيلې به يتــيمې وړم دگور غــېږې تـــه
مهربــانې خــوږه يتيمو هيلوتـــاونه کـړه
لکه دشمعې سره اور شنه شې له لمبودې زار شـم
کاروان دژوريت لکه پتنگ کړ تاژړاونه کـــره

تني، د نريزې د کلي غرونه ۱۳٦٤

د پسرلي توتکۍ

په سپینوواوروکې موسکې شول زرزري گلونه
دښکلي لمرد پلوشوگلونه
لکه چې پېغلې وي ټومبلې دمرجانوغمې
دسپین ټکري د پاسه
د پسرلي ورځې د ژمي غېږکې وغځېدې
په مرغېجنونه هیلوراغی مسیح
وحشي گلونوشنې جامې واغوستې
دمالیارانومحتاجي نه کوي
زموږجونگړې ته هم راغلې ښایسته توتکۍ
جوړه جوړه توتکۍ
لکه چې راشي دفردوس له غېږې
دمعشوقې اودعاشق روحونه
زموږانگړکې یې اتڼ واچاوه
اوپه غېږ غېږ کې یې دژوند ترانې وویلې
رنځورې مورمې ورته څه په مینه مینه ووې
«توتکۍ سترې مه شۍ، سترې مه شۍ»
توتکۍ خلاصې کړې مښوکې اوغېږ غېږ یې وکړ
څه په خندا یې ورته ووې چې ژوندۍ اوسې
زما دزړه په تالاشوي باغ کې وټوکېدل
دامیدونوگلان

۱۳٦٤/۱۲/٦ تنې، دتریزي کلی

لېونۍ سندرې

ماوې چې مړو ته به زه وایمه ژوندۍ سندرې
خووخت مې نه پرېږدي په زړه دنېکمرغۍ سندرې
مایې داوښکو په شبنم خوبونه وتښتول
ګلونه ګونګ دي وایي نه پسرلنۍ سندرې
یه لېونۍ زمانې ! لږځه خو په خودشه که نه
روغې سندرې مې چې بولې لېونۍ سندرې
که دلته هلته مې په کاڼو ککرۍ ماتوي
وینې مې وایي په خندا د ازادۍ سندرې
چې دمغرور په زړه داورپه څپرلګېږي نوزما څه قصور
زه خو په زړونولګوم لکه پتۍ سندرې
چې یې د زړه غوږونه نه وي تش دسر په غوږو
اورېدای نه شي زما مستې غرنۍ سندرې
دا د کاروان د زړه په وینو کې راوزېږېدي
چې په کاغذ یې کړې خپرې دلۍ دلۍ سندرې

۱۳۶۵/۱/۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

داوښکو ډیوې

دجنګـونو په دوزخ کې ، جنتـــي افغانان وســول
د باروتوسرولمبو کې ، سپیــن دسولې مرغان وسول
خزان او ر په بهار بل کړ، د ژوندون ګلونه وچ شول
اواره نغمې ایـرې شوې، مهاجر بلـبلان وسول
د باروتو ښامارانـو، اسو بلـوکې لمبې پــو کړې
دجونګړو ډیوې مړې شوې ، د رڼا پتـنګان وسول
قافلې ستړې ستومانه ، د ژوندون په پیـچ وخم کې
لارې پټې په سکـروټو ، د وفا قاصـدان وسول
هرارمان شـوژوبل ژوبـل ، ډېرې هیلې هــدیرې شـوې
دریڼو اوښکو ډیور کې دســرووینو ګلان وســـول
شوګیرې اوږدې اوږدې شوې، شپه دغم په تیارو پټه
دسبا ستورې بربښ نه کړي ،دسپېدو په ګرېوان وسول
په نغمو کې کړیکې کړیکې، ویرپه زیرو بم کې خپوردی
پر دېسیان له ډېرې مینې ، دوطن په ارمان وسول

دمودومودو یارانــــو، یودبل دیدن ونـــــه کړ
دوصــال په تمه تمه ، په لمبــو د هجران وســـول
دزړه کب په وچه پروت دی، دوصال سمندر څه شو؟
دسرو وینو سره ګو هریې، بس په یاد دجانان وسول
دګولیو باران اوري، لاله ترمې ترمې پـــروت دی
خپلې پاڼې یې سپر غی شوې، هغـه سره ارغوان وسول
هسې نه چې سریې لوخ شي ، د ابشیا دښکلي ناوې
وینم خوب اوکه په اوریې ، سره تکري دالوان وسول
زماني له خو به پاڅه ، دوجدان غرونـــــه واوره
دغه کوم عدل انصاف دی، چې حقوق دانسان وسول
افـغاني جرس فریاد کړي، ځي کاروان دشهیدانو
نورڅوک نه دي دلته هلته ، دیوې موربچیان وسول

۱۳۶۵/۱۲/۱۲
تهنی

دغزل په ځنګوکې

دغزل ځنګوکې ګلـــونه ږدمه
پښتون ماښام ته مشالونه ږدمــه

دتوروشپوشيبو اوږدې به نه شي
لمروي په سريې سهــارونه ږدمــه

ميني له زړه نه مې پټې کړه لرې
يارته دسروويښوخالـــونه ږدمه

د ژوند ځولۍ مې ډکوم له ګلـو
ځم په اغزوکې قدمـــونه ږدمــه

که په مړۍ مې يوه سلګۍ وي پاتې
لابه په ژبه ستا نــومونه ږدمــه

ساقي زمـــاپه تنــده مه ځوريږه
زه نورو تږوته جـــامونه ږدمــه

عشق مې په دار کې سرتــه داسې ويل
په تـــادحسن امېلـــونه ږدمــه

لاله تصويريې په سينه لګـــوه
په لوغړن ځيګر دا غـــونه ږدمه

راځه کاروانه دتيارو په زړه کې
زه درته شمعې کتارونه ږدمــه

سرطان ١٣٦٥

گمنام شاعر

څو مره چې لوېدلی له نظر د زمانو یمه
دومره جگ ختلی دغزل په منارو یمه
لړخومې داروڼ زړگی دزړه په سترگو وگورۍ
لال یم خوله سترگو نه پټ شوی په ایرو یمه
حسنه لږموسکی شه چې پانوس می شي په اوښکو جوړ
هسې نه ایره شم وریت دعشق په سرولمبو یمه
وخت یمه داغلی خوهرداغ مي له خندا نه شین
پټ په تصورکي دلاله په لوپټو یمه
نه مي شي لیدلای پتنگان په محلونوکي
څراغ دیتیمانودجونگړودتیارو یمه
څومره چې غزل مي په سرووینولمبېدلي دي
دومره ژوبل ژوبل دجفا په کتهارو یمه
نه درځم باغوانه دمنت گلان دي نه غواړم
زه آزاد بلبل دجگو غرود سرد رو یمه
مړمې کړه مرگیه خونغمې به مي ژوندۍ وي تل
زه خو یو کاروان دترانو اود نغمو یمه

۱۳۶۵/٤

غرځنی ګل

غرځنی ګل یم غرځنوته خاندم
اوبېرسرولښونوته خاندم
اوسېږم لرې د دنیاله سترګو
وختونوپټ کړم دهرچاله سترګو
دلوړوغرونوپه لمن کې اوسم
دخپلووینوپه کفن کې اوسم
ډیوې مې بلې دشبنم په پانوس
رانه چاپېروي دبلبلوجلوس
خاندم دمیني ترانوته خاندم
اوبېرسرزولښونوته خاندم
وایي ابشارراته دمیني نغمې
خوب ته مې یوسي دځنګل زمزمې
سپوږمۍ مې مخ پټ کړي دوړانګوپه شال
نسیمې وزنګوي وروورو په تهال
سحرمې مخ مینځي د پرخې په مۍ
غلې راویښ شم دشپونکې په شپېلۍ
دلمرزرینود ردانوته خاندم
اوبېرسرولښونوته خاندم
غرنۍ پېغله راته غلې ګوري

په ښکلوسترګوراته ښکلې ګوري
په تورپېکي کې مې ټومبلی نه شي
تهمت دمینې په ځان وړلی نه شي
مخکې قدم اخلي په شاه راګوري
زما دپاڼو په شان زړه يې ښوري
زه يې دسترګوائینوته خاندم
اوبربرسرولپونوته خاندم
دشپې له دېونه تښتېدلی نه یم
دخواږه بوی په ژبه غلی نه یم
که په پنجوکې دلپوانو شمه
ژوبل په شان دغزالانو شمه
بوی به مې ځمکې نه آسمان ته رسي
رنګ به مې حسن دجانان ته رسي
خوچې ژوندوڼوي زمانو ته خاندم
اوبربرسرولپونوته خاندم
سپېره خزان که ریژولی یمه
مړ نه یم بیا راټوکېدلی یمه
دیوه ګم نام شاعرداستان یمه زه
که نن یم پټ سبا عیان یمه زه
دګلومیربه ګلستان ته شمه
مشعل دلارې به کاروان ته شمه
دکاروانیانو ارمانوته خاندم
اوبربرسرو لپونوته خاندم

تنې د چورکوندې ځنګل لمن ، اسد ۱۳۶۵

داوښکوګلونه

ماوې چې ښکلی پسرلی راشي
د انتظارځای به وصال ونیسي
ماوې چې ستا به هم زړه تنګ په محلونوکې شي
ای دبهاردښکلاګانورنګینوپرښتې !
ماوې چې ته به خامخاراشې
دپسرلي درنګینواودخوشبوپه منځ کې
دموسکانوربه په ګلونواوغوټووشیندې
زما دسترګوبه تیاره ځنګل به
دخنداګانودیوې و ورو ې
ماستا د غاړې د ښکلا په خاطر
دښوګانو په هرتاروپییل
دښکلو اوښکوښکلې ښکلي ګلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماوې چې راشې ستا په غاړه به يې وځړوم
دغه زما دپاکې مينې يوه پاکه ډالۍ
خوته رانغلې
زما داوښکوګلان ورژېدل
دګرېوانه په دښته و ورېدل
احساس مې ونيوه په ګوتوکې دمينې شهباز
دزړه په تارتاريې نغمې خورې کړې
دښکلو اوښکو دګلونو نغمې
ستا دښکلا دبهارونونغمې

۱۳۶۵/۱/۱۰

وعدې

ستاوعدې په کوم مزارکې ښخې دي
هیلې شوې کباب انګارکې ښخې دي
نن مې منصوري جذبې وخت پوره کړې
وکړه ننداره په دارکـــې ښـــخې دي
وینې مې دزړه نه دي نو نورڅه دي ؟
سرې لکه لاله بهارکـــــې ښخې دي
تاته به امېـــــل ترې جوړومــــه زه
اوښکې دګرېوان په تارکې ښخې دي
بیابه مې نغـمې پتې دزړونـــوشې
اوس دګم نامې غبـــارکې ښخې دي
ته چې دکاروان زخمـــونه نـــه وینې
سترګې دې په کوم خمارکې ښخې دي

۱۹/۹/۱۳٦٤تنې د نریزې کلی

دجنونْ پړاوته

عشقه زمازړه کې دشعرونو تخم وکره
دې سوي چمن کې دګلونو تخم وکره
پرپرده چې دسترګوپه پانوس مې ډیوې ولګې
حسنه په موسکاکې داورونو تخم وکره
لړمې دازخمي ځیګردمینې په اوروداغه
راشه لاله زارکې د داغونو تخم وکره
ستړی به مې نه شي فرهادي عزم دعشق په لار
ماته په قدم قدم دغرونوتخم وکره
هریواسوېلی به دنسیم په ځای ورولېږم
وخته په لوټ باغ دبهارونو تخم وکره
ډک مې کړه له مالګې پر هرونه چې خوب رانه شي
ستوني کې مې خوږ دسرودونوتخم وکره
عشقه چې کاروان مې دجنون پړاوته ورسي
راشه په رګ رګ مې دسوزونو تخم وکره

د نریزې کلی
۳/ ٤/ ۱۳٦٥

غوښتنه

دزاهد په کانو ژوبل ، دساقي په غېږکې پروت وای
یا دسرووینویوخال وای ، دتندي په غېږکې پروت وای
ګرم عشق وای ویلې کړی ، دګودراوبوکې حل وای
پښتني لپوکې جګ وای، دمنګي په غېږکې پروت وای
چاپه ځنوکې ټومبلی ، چا پټکوکې لګولی
لوغړن سوی ببری وای ، دکودي په غېږکې پروت وای
سوی لوی سپېلنی وای ، دیارحسن ته لوګی وای
دپښتودسرو سکروټو، دنغري په غېږکې پروت وای
چې دمینې مراوی ګل مې ، په سرووینو راژوندی وای
خیر دی زه دې ځوانیمرګ هم ، دمرګي په غېږکې پروت وای
دکاروان یوخوږغزل وای ، له سلګی سره سلګی وای
ګرځېدای په ژوبلوزړونو، دځګېروي په غېږکې پروت وای

۱۳۶۶/۱/۱۲

(c) Ketabton.com: The Digital Library

PROPERTY OF ACKU 4382

سپرلیه لرخوراشه

سپرلیه لرخوراشه ستایادونه رانه هېـــرشول
زخمونه مې دپرولیدل گلونه رانه هېــرشــول
دحسن دگلــــونوسترگې دکې دي له اوښکو
دعشق دبلـــبلانو آوازونه رانـــه هېرشـول
دژوبل زړه په وینو کې مې ترې ارمان لامبي
ساقي نه پېژنمه دك جـامونه رانه هېرشــول
اغزورانه اخیستی دی په باج کې لال دوینو
راځه دزړه طـــبیبه مرهمونه رانه هــېرشول
تیارې راته خورې دي دهجران په تورماښام کې
دوصل هغه ښکلي سهار ونه رانه هېرشـول
دژوند په باغ اوبڼ کې دباروتو بوی خورشــوی
دگلودعطرونو کـاروانونه رانـــــه هېرشـــول
دوریت احساس په غېږکې مې کاروان دسلگوپروت دی
آشنا یه دخـندا دك غزلـــونه رانه هـــېرشول

۲۵/ ۲٤/ ۱۲/ ۱۳٦۵

دنریزې گلی

ترخه شعرونه

تاچې ویل زمـــا ترخه شعرونـــه
هغه ترخه مې شول خواږه شعـــرونه
شونډودې رنګ ځکه دوینو واخېـست
دزړه په وینو مې وو سـره شعـرونه
لکه ماشوم غوندې دې وتخنـــول
چې شول کټ کټ په خندا شنه شعرونه
راشه امېل یې کړه د دنګې غـاړې
په ګرېوانه مې دي پـراته شعـرونه
چې یې طواف ووستا دمخ په شمـع
شول دپتنګ غـوندې لمبه شعـرونه
لکه مسیح مې په شـعرونه راشه
ګوندې ژوندي مې شي دامړه شعرونه
لږدبخـیل نـظرسخا خـو وکړه
چې دکاروان شي مېلمانه شعـرونه

١٣٦٥دنریزې کلی

نوی پسرلی

پسرلی راغی دادحسن سمبول
لکه دتېروزمانو افسانوي شهزادګی
لکه یتیم نه چې زاړه غمونه شي هېر
اوپه سپېرو شونډو موسکی غوندې شي
داسې وحشي ګلونه وخندیدل
اوپه فطرت کې یې سرخي خوره شوه

×××

دسپین شبنم دهرپانوس په زړه کې
دسروګلونو دموسکا وړلمبې وځلیدې
خودشاعردښکلیواوښکو په ډولی کې ناسته
دښکلې مینې هغه ښکلې ناوې
لادموسکا رنګین درشل ته رسیدلې نه ده

ژوبل غزل

زخم یم ، دوینو د پټۍ په غېږکې پروت یمه

زه ژوبل غزل یم دسلګۍ په غېږکې پروت یمه

مینه مې دشمعې په تنکۍ لمبه ماتیږي نــه

زه یاغي پتنګ یم دسپرغۍ په غېږکې پروت یمه

څاڅکی دمجنون داوښکو یم دلیلا هار به شم

غلی نن سبا که دغوټۍ په غېږکې پــروت یمه

حسن رانه تاوکړې سپینې لیچې دبنګـړوډکې

خیرکه د دارونو دکړۍ په غــېږکې پــروت یمه

ډک مې د آدم له مستې مینې دی د زړه رباب

اوس هم د پښتو د درخانۍ په غېږکې پــروت یمه

پښې رابانډې مه ږده په ایروکې مې انګاردی پټ

هسې داسې غلی دچرګۍ په غېږ کې پروت یمه

دیو دتورو شپوته بــه دوړانګــوزندۍ واچـوم

زه دآسمانونو دسپوږمۍ په غېږکې پـــروت یمه

دنریزې کلی ۱۲/۱/٦٦

ورو ورو راځــــــه

ورو ورو راځه چې په گلونوکې ونه ښويېږې
دلېونوپه ژوبلوزړونــــوکې ونه ښويېــــږې
طبيب آشنا پټې دمينې لــگوه په احتياط
پام په ناسورو پرهرونوکې ونــــه ښويېږې
دژوند ډيوې له محلونو نه راکوزه شه لــږ
شغلې د ژوند راوړه قبـرونوکې ونه ښويېږې
راته په خوب کې چې راوړې داميدونو غنچې
پاڅه چې ويښ شو په خوبونوکې ونه ښويېږې
الماسي تاج شه دموسکا دښکلې نــاوې دسر
ديتيم اوښکې په ويرونوکې ونه ښويـــېږې
چې ترې زړونه شي خړوب ساقـي دتږوترو
نوردمړو په نظرونـــوکې ونـــه ښويـــېږې
پنجرې کړه ماتې طلايي مرغيه والــــوزه
دغلامۍ تورو جالونو کې ونه ښويېــــــږې
اې دفردوس له رنگينو جوړې محبوبې زمـــا
بس دی چې نوره دوز خونو کې ونه ښويېږې
ټپې ډيوې کاروانه بلې کړه دزړه په وينـــو
راځه منزل ته کړلېچونو کې ونه ښويېــــږې

۷/ ۱۲/ ۱۳٦٦تنې دوړې‌خيسوره باندې

ښکلیه لمره

اوښکو دشبنم کې ښکـــلیه لمره گلا ن وشینده
غېږدتورو شپوکې سپین سحره گلان وشیـــنده
تېرې دغمونو دویرونو شپې غمگـــینې کـــړه
وشړه کینې اوکـــرکې زړه مـــرکز دمینې کـــړه
دغه جنگ ځپلې دژوندون لحظې رنگیـــنې کړه
راشه پـــسرلیه مـــروره گلان وشیـــنده
باغه ! دکوثرمې ته دگـل جـــامونه ونیـــسه
تاندې غوټۍ واکړه په غندل جامـــونه ونیـــسه
هرتړې بلبل ته په مـــنگول جامونه ونیـــسه
گرمه دبلبل چې شي سندره گلان وشیـــنده
خاوروکې پرتې دهریتیم اوښکې ښکلوکې دي
گل نه خطا شوې راپـــرېوتې په اغزوکـــې دي
نورېې غېږکې وینمه ډېوې په هدیروکـــې دي
خدایه ! په دې هره مرغلره گلان وشیـــنده

اې ورکې خندا لږد سلګوپه غبرګې وخـــانـــده
وچې شونډې ښکل کړه دغوټوپه غبرګې وخـانده
راشه دپرهرودوینو سرو پـــه غبرګې وخانــــده
راشه د دردونو درمــانګـــره ګلان وشیـنده

پرېږدی،چې دا وچې ځانګې وغځېږي تانـدې شي
ښخې دکېږدیوچې په سروګلوکې مراند ې شــــي
حسن دپېغلوټوټه صحراکې لوګی سپاندې شي
والوزه نسیمه جادوګره ګلان وشیــــــنده

مینه کې مجنون چې دلیلادر شل ته ورســـي
وخاندي زخمي زړه دلاله ګــوګل ته ورســي
څوچې دغه سترې قافـــلې منزل ته ورسـي
پاکې آزادۍ په لـــره بـــره ګلان وشیـــنده

پرېږدی، چې فردوس نه لنډلاسونه د پردیـوشي
ځیرې ګرېوانـونه سـره ټـول دلېونیــو شي
موږ د کاروان زړه د آزادۍ په خوږو میــوشي
راشه ښکـلیه وخته بختــوره ګلان وشیـنده

۷/ ۱۲/ ۱۳٦٦/ تنې دبریزې کلی

مه غواړه جانانه

مه غواړه جانانه رانه شنې تـرانې مه غــواړه
گل مې دزړه سوی د ی مشکینې وږمې مه غواړه
ولې لمبه نه شم په لمبـو کې چې افغان وینـم
وینې د مجنون لښتي لښتي په بیابـان وینم
نـن خود لیلا هغه غنچه پیکی پریشان وینم
ماسره سلگۍ دي ما نه نورې تحفې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې تـرانې مه غــواړه
د یر آزاد سرونه په زندۍ په غرغرې پــراته
ښکلي ښکلي زړونه په پرد وچړوقطرې پراته
سوي پتنگان په سرو لمبو ایـرې ایرې پراته
مانه عاشورا کې اخترونه میلې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غــواړه
پریږده تـغزل عـاشقانه اورندانـه خـیالـه
مست شه په د رد ونوکړاوونو مستانه خیاله
والوزه خوب مه کړه دغفلت په آشیانه خیاله
ښبنوکې رانه زلفې تاوراتاو زولنې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې تـرانې مه غــواړه
واوری ء نړیوالو خـپلواکي اوازآدي غـواړو

مارچې دلستونې وي نه خپل اونه پردي غواړو
کارېې چه ستم وي نه شرقي اونه غربي غواړو
ويښ شه د ايشيا زړگيه نورې جوتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

څوبه مې فردوس کې سرې لمبې د د وزخونووي
څوپورې به ژوند لکه يتيم په فريادونووي
څوبه مې پراته دمالگې غرونه په زخمونووي
نورې مې چنگېزه دسرووينوويالې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

دېرونندارې وکړې زمادوينوداروته
دا شراب دوينو به مې زهرشي اغياروته
کاڼي به کباب زما دغوښوشي خونخواروته
نورې مې د زړه په سيخ پېيلې توتې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

دازمانغمې دي که خوږې نه دي مالگينې دي
ځي دزړونو تل ته پرهرژلې دي حزينې دي
نوربه په کې څه وي د کاروان د زړگي وينې دي
مانه په شرابو لمبيدلې نغمې مه غواړه
مه غواړه جانانه رانه شنې ترانې مه غواړه

حوت/ ۱۰/ ۱۳۶۶

ډالۍ

ساقي که ستا ساغرله میــوړك دی
څه ! زمــاستونی لــه سلګیو ډك دی
ته وایې راشه خوزه خنــګه درشم
لاچې محفل دې له پردیــو ډك دی
داوښکو پــرخه مې نسیمه یوســه
دمینې ګل مې لــه سپرغیوډك دی
پرېشان اوربل ته او پرېشان پټکي ته
دزړه کــودی مې له ببریــو ډك دی
د دیدن ترې به ماړه شي څنــګه ؟
ګودرله سرو ماتو منګــیو ډك دی
زما دژوند پــه بڼ خــزان راغــلی
بس ګورســتان مې له غوټیــوډك دی
لاله صــفت ته دې وزګــــارنه یمه
دلتــــه تــــېر له مــردکیو ډك دی
ښکلیه نظرته دې لوګی لــوګی شــه
زمــاغزل لـــــه سپېلنیــو ډك دی
چې کله خاندې نوډالې بــــه درووړم
ځیرې ګرېوان مې له غمیو ډك دی
کاروان په ښنو کړې دتناکو پټې
څــــه که منزل یې له اغزیوډك دی

۲۹/۶/۶۶

اختر

اخترخـوخاندي په کټ کټ تــېرېږي
خودازمـوږنــه ولې پټ تېربېـږي؟
ښکلی فردوس راته دوزخ جــوړشوی
دژوند لحظې مې پاس په بټ تېربېـږي
ولې به نه چـــوي زړګی دبلـــبل
چې په ګلونو کې ګــونګټ تېرېږي
هغه زړګـــی چې څلیــده لکه لال
اوس یې په سرښاماران غټ تېربېږي
اختره وبخـــښه خندلی نــه شم
زما په ویرکې هرمېــلټ تېربېږي
تاندې تنکی هیلې شوې خاورې ایرې
څې جنازې یې مــټ په مټ تېریږي
داهم انصاف ! دی ناروغ ونه لــیده
طبیب په خوا د روغ رمــټ تېربېږي
شنو ترانو تــه یې لږصــبروکړیء
کاروان په اورکې لټ په لټ تېرېږي

۸/۳/۱۳۶۶ دکوچني اخترد وهمه ورځ تنې وړی خیسوره

دغه څنګه پسرلی دی

په پټکي ګلونه ، نه شته   په اوربل ګلونه ،نه شته
څولی ډکې له اغـــزودي   په منګول ګلونه ، نه شته
په کوڅه ګلونه ، نه شته   په درشل ګلونه ،نه شته
دیارانو اودوســـــتانو   په محفل ګلونه ،نه شته
دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دبامونـو په ســــرونو   کودي مات دي دبریو
دبروتورې غنچې دي   لــګیدلې په ګولیـو
په ګودرکې پیغلې نه شته   نه شرنګا شته دینګړیو
څیرې ویرې ګرېوانونه   دي دعشــق دلېونیو
دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

بلبلان سورې په غشو   ژاړي ژاړي په نغمو کې
له مست زرك ده جوړی ورکه   چې له جوشــه وهي کــوکې
دګیګرګلونـــه ژاړي   په کــمراوپه دروکې
شپون له ژونده مروردی   شپېلی ډوبه په سلګو کې
دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دهجران تیارې چاپېره دوصال له رونې مشال نه
دباروتو ماران تـاودي دبودۍ له رنګین تهال نه
دېرواوښکو آرام وړی له سروسترګو دغزال نـه
عشق په زړه باندې زخمي دی لرې پروت دی له جمال نه
دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دشنېلیو په شنه غېږکې دسکروټو سـورباران دی
پاڼې پاڼې دي ګلـــونه لوټې لوټې ګلستان دی
دلاله په زړه کې نغښتی دزخمي زړګي داستان دی
عجیبه ده عـــجیبه ده پســــرلی راته خزان دی
دغه څنګه پسرلی دی ؟
دغه څنګه پسرلی دی ؟

دګلونو پــه صحــــراکې دکوچیانو کېږدۍ نه شـته
شرمول یې چې ګلونه هغه مستې کوچۍ نه شته
چې اوښان به یې مهارورو لېـــونۍ شین خالۍ نه شته
له نظره کړې شین سترګو له داغ روغې غوټۍ نه شته
دغه څنګه پسرلی دی؟
دغه څنګه پسرلی دی؟

چې مې چادزړه له خم نه مې دوینو دي زېښلي
دهغې په څـــربه خېټه سره اوروـنـه لګــیدلي
دوزخونو مې فردوس نه پسرلي دي تښــتولي

دوزخونه به رنګېږي ماخوبونهٔ دي ليدلي

دغه څنګه پسرلی دی؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

چې ګلـــونه په کې کـم دي چې زخمونه په کې ډېردي

چې يوهم په زړه روغ نه شته چې دردونه په کی ډېردي

دخندا تــش پاتې نــودم دی فريــادونه په کې ډېردي

دوصـــــال دنيا تــالاده هجرتــونه په کې ډېردي

دغه څنګه پسرلی دی؟

دغه څنګه پسرلی دی ؟

دغه زړه دپســرلـــودی پسرلي به راژوندي شي

دزړه وينــه به تــاريـخ ته ښکلی خال پاس په تندي شي

افغانان به سره خــپل شي تيتې سترګې به پردي شي

لېوني کاروان ته بيـــابه ليلاجوړه آزادي شــــي

پسرلي به را ژوندي شي

پسرلي به را ژوندي شي

۱۳٦۷

دعا

دزړګي په تخت مې کښېنه ښکليه راشه
زه سلام درته کوم ته مې بادشـــــاشه
دبېـــواغزومـــې پـــرخه درتـــه راوړه
خادمانو تـــه دې ګـله په خـــنداشه
په پردو چړو مې زړه ټوټې ټـوټې دی
مينې راشـه په زخمـــونو يې دوا شه
دسبا باده غـ‌ٍنې په زړه زخمـــي ده
پټ په غوړکی ورته روايه چې واشـــه
خدايه کبرکړې زوال ديزيد يانـــــو
وينه وچه په دوهمـه کربلا شـــــه
ديتيم ژړا خوعرشــــــه پورې لاړه
دوطن مورې لاس جګ کړه په دعا شه
مجنونان به ترڅوګرځي سرګــر دانـه
ازادی له خندا شنه شه شـــــاليلاشه
دسپرلوقاصـــده وشيـــنده ګلـــونه
دفردوس منـظرې جوړه په صـحراشه

دوطن چمن مې لولپــــــه لمبه شــو
خدایه ورکه دبــــاروټو اژدهــــا شـــه
اوږدې شپې مې په ژوندون باندې خوړې دي
دســــبا گرېوان کې لمــره په ځلاشــــه
ارمانونه مې په خـــاوروکې پراتــــه دي
په مزاريې يــاره راشه مسيـحا شــــه
یه په زړه ظالمه حـسنه خبرنــه يــې ؟
مهجورعشق خو زاره چا ودی شو پخلاشه
په وطن چې دوحدت نارې خـــورې شـي
دابلا دځــانــځانی تـــــالاوالاشـه
چې ښکلاته دې جهان گوته په خوله شي
بيـــا سينگاروکړه اوناوې د اېشيا شـه
بياكاروان مې كه دژوند په مرگي لوټ شي
خیردی یوځل خوپه ژوند یاره زمــا شه

۱۳۶۷

موسکی شه

موسکی شه ستا حضورته مې سلګۍ راوړې دي
داوښکو ډکې سترګې مـې ډالۍ راوړې دي
منګولې کې راغه واخله دازما دزړه ربـــاب
یوځو مستې نغمې مې لـبونۍ راوړې دي
دځنو په تیارو به دې ډیوې ولـــــګوم
ګلونو دارمان مې سرې غـوټۍ راوړې دي
زړګی مـې تخنو ي لکه ماشوم یې خندوي
سپـرلي راته ورمـــې دآزادۍ راوړې دي
سره به مینه نه شي لاتوده به وي تـــوده
سینه کې مې جانانه سرې سپرغۍ راوړې دي
خبرنه یې ختنه؟ باروت کړې باروي
آهوراته بیاسترګې غرځنۍ راوړې دي
لیدلی مې دی خوب خویم په ویښه په خندا
جانان مې دزړګي کورته کېږدۍ راوړې دي
کاروانه ګوندې تنده دې شي ماته دمودو
ساقي وایې پیالې مې ځنډنۍ راوړې دي

۱۳۶۷/۲/۲۳

دتیږوغرونه دزېرکمر دښتو په لمن کې

دمهاجرفریاد

کاشکې چې یوځلې مې بنکل وای دوطن لمنې
خیردی که بیاوای رانه تاوې د کفن لمنې

هغه پرون به چې گلونو ورته کړې راوړې
نن دي له سرو سکروټو ډکې دعدن لمنې

مینې مې تارپه تارلمن کړه دشیرینې په نوم
لکه پرتې وي خیرې ویرې دکوهکن لمـــنې

دژوند په ناوې به سبا وورږم گلونه
خیردی که ډکې له اغزیو مې دي نن لمنې

سترگې مې ستا په لورې وختې خوگرم نه یمه
دغر څنو سترگې خوځارې دختن لمنې

دوخت قارون مې په گوهر داوبنکو نه م ږي
تري ډکوي سحر، غرمه [illegible] ماحستن لمنې

دوطن غبرکې مې د زړو نو عقیق وورېدل
ورته حیرانې دي له ورایه دیمن لمنې
دادهجرت خړې خېمې به تروصاله رسي
آخر به پلنې کړي دګلوپه لمن لمنې
سوي چمن ته به سپرلی درنګینیوراشي
پېغلې ورمې به ډکوي له یاسمن لمنې
فضا به بیاشي مسته مسته په نغمو دمینې
بلبل به ډکې کړي په ځالو دچمن لمنې
کاروان بنوته خپرولې دي اینې داوښکو
په کې ځارې آشنایه ستا دخوږ دیدن لمنې

۲۵/ ۲/ ۱۳٦۷ ننی

ساقي ته

ساقي راشه سور اور مې په توبې ولګوه
مخموریمه منګولې په پیالې ولګوه
په سپین سبا وروغزوه لاس دپلو شو
دژوند تیاره ماښام کې لمې ډیوې ولګوه
مجنونه ! که لیلا غوارې را ځه «راځه، راځه
دخوږزړګي په دښته کې خېمې ولګوه
ګرېوان دې راته څیرې کړې،خویوسه داډالی
دچاګمنام مزار باندې جنډې ولګوه
مضراب دخوږې مینې شه زړګیه دکاروان
په چوپو ربا بونو کې نغمې ولګوه

۳/ ۱۳٦۷

تاته راغلم

تلوسه مې يوړه دوه شوه تاته راغلم
مړه دصبرمې ډېوه شوه تاته راغلم
تتيدل مې زده داوښکو ستورو نه وو
شپه دکال غونډې اوږده شوه تاته راغلم
په قدم قدم غماز راته مـغل و
زمامينه پښتنه شوه تاته راغلـم
دزړګي په خم کې ځاځکی پاتې نه شو
هره اوښکه مې پياله شوه تـاته راغلم
ماساتله پته مينه پته نه شـوه
دخوشبوغونډې خوره شوه تاته راغـلم
ستا په لاره کې مرګی راته په ګواښ و
خو جذبه مې بدرګه شوه تاته راغـلم
دهجران غشي يې نورزغملی نه شول
زاره چاودې مې نغمه شوه تاته راغلم
يوکاروان دارمانو مـې راوړی
که منظوره مې جرګه شوه تاته راغلم

١٥/ ٤/ ٦٧

غزل

ساقی سوي لوي زړه ته لړارام را
چې تش کړی مې یوجام نه وي بل جام را

ستا دزلفوپېچ وخم کې بــه څو ګیریم
یو رنګین غونډې سحرد دې ماښام را

وخته ډېرې دې د زهرو پیالې راکړې
څه خوسرې میکونې شونډې دګلـفام را

چې مې زړه بنکې وکړي ټټرپـرېږدي
ډک دمینې په دې مړو سترګو سـلام را

شاعران مې چې الهام له نغمو واخـلي
دشاعر حسن ښښتنه څه الـــهام را

څوبه سترې لالهانده کاروان ګرځي
سرمنزل دخوږې مینې په یوګام را

١٣٦٧/٤

آزادي ښکلوم

گلونه سوي دي اغزي ښکلـــوم
خزان ځپلي پسرلي ښکـــلوم
اوښکې کرم چې په کې شنه شي گلان
دخاورولاندې بوزغلي ښکلوم
دیارکوڅه کې لېونی مې بولي
خاندمه کاڼي په تندي ښکلوم
چې له ژړا نه مې نغمې کړي جوړې
ناسورزخمونه دزړگي ښکلـــوم
حسنه ! له عشق نه مې گيله مه کوه
چې ببرسري لېـوني ښکـلوم
زه دساقي دميو نه يم عـــادت
دافغاني گودرمنـــگي ښکلوم
خوب غرځنی شورانه وتښتيدو
دچاپېريال آه وزگېروي ښکلوم
نادان کاروان به يې غزل گڼي خو
دزړه په وينو آزادي ښکـــلوم

٤/١٣٦٧تنې دنريږي کلی

یوه مسته ترانه

دانن څه مست اومخموریم ، چې له ځانه ګران ته راغلم
له اغــیارونه بې بــاکه ، په ډګر جــانان ته راغــلم
که هرڅویم اوښکه اوښکه ، نوره هیلوراســره دی
یوامېل یمه جورېږم ، په ګډا ګرېوان ته راغلم
دیوسف(ع) خوشبو کمیس یم ، روند یعقوب(ع) بینا کومه
دقاصد په لاس کې خاندم ، ښایسته کنعان ته راغلم
هغه ښکلی ،ښکلی ، ښکلی ، چې یې بدنظر، ونه خوري
وې ! چې مایې سپېلنی کړه ، چې دې سوې ځان ته راغلم
چې په وچ ساحل ګلونه ، ددیدن راو تو کیږي
دارام دریاب له غېږې ، په څپوطوفان ته راغلم
دسحردلرشفله یم ، په جګ غره راو اوښتمه
رقیبانو ته سورا ورشوم ،چې ستاسره پېزوان ته راغلم
یوناسورغوندې پرهروم ، دزړګي په تل کې پروت وم
یوه مسته ترانه شوم ، لېوني کاروان ته راغــلم

۱۳/۱۲/۶/۱۳۶۷ تنې دنړیزې کلی

گله درځم

دژوند په ښاخ کې دزړه گل یمه شوکوې مې ولې
بیا به ارمان کوې دشنه پسرلي گل خونه یم

زماني ښکلوته مې دودکړه سپیلنی خودې کړم
ایله چې سترگې توروې په ما کجل خونه یم

زړه مې پښتون دی چې ببلتون ته مېلمستیا ورکوي
رقیبه پوی دې په جفا یمه پاگل خونه یم

دتکیه ستنه شه بدنه دیتیم دکورگي
ماران دزلفورانه تاوچې وي صندل خونه یم

خیردی که وخت راته په دښتوکې اغزي وکرل
گله درځم هغه کاروان یمه بدل خونه یم

۱۳۶۷/۷/۹

گله وخانده

زه دې اوښکې اوښکې توی لکه شبنم شم
گله وخانده چې ستا سره همدم شم
ستا په تورکه په خنجر قلم قلم شم
آزادسریمه په خدای که ورته خم شم
پښتانه مېلمه نظرته مې موسکې شه
هسې نه چې رقیبانوته دې کم شم
یوزړگی یم ډك دزړونو له فریاده
درباب غوندې چې سرپه زیروبم شم
ښکلیه دادې څه انصاف دی ته وخدای چې
زه چې ستا جفا، جفا بولمه گرم شم
لبونی مې دشیرینې په سربولي
دفرهاد غوندې چې غرونو ته اړم شم
اوس که وینې یم خوشین به له خندا شم
زه به خال په غونډه زنه دصنم شم
یوغزل یم خو باور مې دی کاروانه
چې به سوولوو زړونوته مرهم شم

۱۳۶۷/۱۰/۲۷

دوطن مینه

زخم دزړګي مې له مرهمـــه ځي
اوښکې مې په تا پســـې صنمــه ځي
بیا دهجرتو نو قافلې راغـــلې
خدای(ج) خبر اغزوکې به ترکمه ځي
یا الله چې حال به یې دروح څه وي ؟
څوک چې له مونس اوله همد مه ځي
بل یې په جنت اور دوزخونو کړ
داچې له ګا ونډه اوله چمه ځي
دودیې دبارو تو تاوله زړه نه شو
رنګ دسروګلونو له شبنمه ځي
مینه دوطن مې لکه سیوری شوه
هرچېرته چې ځم راسره سمه ځي
داخومې کاروانه دزړه وینې دي
څوک وایي چې رنګ مې له قلمه ځي

۱۳٦۷/۹/۳/٤

زمی ۱۳٦۷ «دهغه شپې په سهار چې گروموف «دسالنگ قصاب» دسالنگ په لاره کې نوډي شپږسوه افغانان واړه ، زاړه زلمي په شهادت ورسول کلي لوکورونه يې وران کړل.

په کابل څه تېرېږي ؟
په سالنگ څه تېرېږي ؟

زمهريرمېشت ودکابل په جنت
تالاوالاوهغه زېب اوزينت
چې له ښکلانه يې کيسې وې ډکې
دکابل جان له ښکلا
ډېرې سينې وې ډکې
نن په هغه جنت کې
تنکي تنکي ماشومان
لکه تنکي گلونه
سخته يخنۍ کې رپيدل رژيدل
اودتورسروله ببروسرو
دمرگ په سختو اوياغي سيليو
دژوند تکري لاندې ترپېښوپرېوتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوړو تړو چیغې پورته وې خو چا اوریدې ؟
دحاکمانو لاس کې
دزړو میوشنې پیالې کړ نګیدې
ډک ډک خمونه تشیدل ، تشیدل
دوریت کباب په سینه
تېره سیخونه پورې هورې وتل
هېڅ ملامت نه وو دوخت حاکمان «.....!»
په دې نشوکې دماتم غږونه چا اوریدل ؟
چې دګناه په لاس کې تشې شوې دمیو پیالې
دمزه دارکباب قحطي راغله
دپولادي شویلو نسونه تش شول
افغاني وینوته له تړو سرو بونو ځنې
دمیک جازونو وزرونه تش شول
دمستومستو حاکمانو په خوله
نارې سورې شوې چې موږډېروږي یو
جوړې لبنکرې شولې ګډې وډې
دسالنګ لاره شوه په شویلو ډکه
دهریو توپ له میل نه غم وریده
پاس له اسمانه جهنم وریده
په واورو پټ سالنګ په اورکې پټ شو
ژوندون دمرګ له وېرې ګور کې پټ شو

بیا دشین سترگو سترګې سرې شوې دافغان په وینو
هغه په سوله مـین (.....!) لامبې دانسان په وینو
هغه له وچوسره تاندې سېځې
دژوند تنکۍ تنکۍ غوټۍ هم لکه سپاندې سېځې
دسپینو واورو په ټکرې پټ یخ نیولی سالنګ
دسرو دېوانو دباروتو په اورلولپه شو
آه ... دبې قدرو په لاس
په سپینو واوروکې ټوټې ټوټې زړګي پراته وو
لکه دښکلې بدخشان ځلند غمي پراته وو
دژوند ګلونه په سوونو ترمې ترمې توی شول
دغریبانو افغانانو خړدخاورو کورګي
اوس ورنه ړنګې کنډوالې جوړې شوې
اوس په دې لارځې ددېوانو لښکر
چې تاریخي ماته یې وخوړله پښې وکاږې
په شا راګورې نه ارم پربږدې
په حریص زړه باندې لوی غم پربږدې

زرغی ۱۳۶۷

قافله

په لاره تلمه په ځان نه پوهیدم
راباندې ښنبل نوي غزل جامونه
لکه چې ښه مخمورنوش کړي وي څه شل جامونه
ګلونه هسې هم ګلونه وګلونه پرېږدئ
سپېره اغزي هم راته ګل ګل کیدل
الماس دېرخې یې په څوکو ځلیدل ځلیدل
باغ کې دزړه مې دغزلوتوري
لکه صفا رنګین ښکې مرغان
په نغموسرو والوتل الوتل
اودمسروپه غزیدلوڅانګو
یویو راتلو او کېناستل کېناستل
په دې فردوس کې مې لاڅو ګامه اخېستي نه وو
لاستړې روح مې ارام کړی نه و
چې یوې غمجنې سوې لوې کړیکې
رانه رنګینې نشې یووړې یووړی وبورنیدم

داحساس لاس مې لکه پاڼه غونډې ورپېده
دغزل جام مې په عدم کې شو توی
او په دې کړيکه
دقافيو رنګين بڼکي مرغان والوتل
دمسرو څانګې خچې پچې شوې څه پاتې نه شول
دزړه نقشه مې شوه يودم بدله
هغه ګلشن په کربلاشوبدل
هغه خيالونه خنديدلي شول ټول وينې وينې
زما احساس شو پرهرژلی داسې
لکه حسين وي په سينه خوړلي
ديزيد يانو غشې
*نورنوڅه وو خو اثرو و
ددې سوې لوې کړيکې
چې مې زړه شوې چوونه
ژوبل ژوبل ليکې ليکې
زماښکلي کلي پروت و
داوچتو غرونو غېږکې
درمندوکې يې څوانان وو راټول شوي
لکه هېرچې شي يتيم نه
ټول زاړه زاړه غمونه
داسې دوی په خندا سرو و

ددې کلي په لمن کې
بس په ښنک دهديرې کې
چې جنډې دشهيدانو
رپيدې لکه کوترې
غزيدلی يوه لاروه
تکه سپينه لکه تکه سپينه لېچه
دهجرت دقافلوېې وښکل کړي
په زرواره قدمونه
خولا هغسې پرته وه
ښکلول يې قدمونه
دمـينو دمهجورو
دپښې يبلو
دسرتېرودسرتورو
ددې لارې په سم منځ کې
يوزلمی پښه په رکاب و
سره اوربسوی و ، کباب و
کوريې رنګ په اضطراب و
دهجرت له قافلې و ، لرې پاتې
په زړګې يې ګرځيدلې
دخپل کلي ګودې ماتې
سترګې سرې لکه ډيوې يې

هدیرې ته واړولې
سرېې پورته کړجنډوته
بیایې تېټ په احترام کړ
څه دعایې وویله
یو ناڅاپه یې په غوږشو
دخنداووآوازونه
پټ یې وویل په زړه کې
خدایه شکرچې خندا هم لاژوندۍ ده
سترګې برنډې برنډې پاتې
په ځوانانو کې ګنډلې
زړه یې خپل کلي ته لاړو
په کوڅو په کنډوالوکې
په پراخو درمندوکې
په پټیوپه باغوکې
لېونی لېونی ګرځي
کله شین شي له خندانه
له ژوندي یارسره کېني
یو ناڅاپه بیا غمجن شي
له زخمي یارسره کېني
کله وژاړي په کړیکو
دشهید جانان په قبر

ډیوې بلې کړې داوښکو
اوکتارېې په مزار کړي
زړه یې ډېر وګرځېدلو
دخپل کلي په ګودرو
لکه تږی مرغه بیا بېرته راستون شو
مالیده چې دتېر پنجرې ته لاړو
مخاطب مې شو دکلي هریو ځوان ته
او په کړیکو کې یې ووې
" عالمه یو تریل جاربږیء
مادمجلس یاران لیدل چې خاورې شونه "
چو یې وویل اواس یې
دهجرت په قافله پسې روان شو

(۱) نوموړی آزادشعرپه دووآهنګونوکې راغلی دی .
۳/ ٤/ ۱۳٦۷ تنهې دتریزې کلی

خزان ته !

وخانده اوخانده خزانه راته وخانده
ستا له ژوبل ژوبل پاڼي پاڼي ګل نه زار شمه
ستا په تښتېدلي رنګ مين يمه
اى ژيړه خزانه راته وخانده
اى د رنځورانو ترجمانه راته وخانده
ستا دولى ژيړې نرى پاڼې چې رپ ،رپ کوي
ماته دجونګړو رپېدونکي ډيوې يادې شي
جوړ مې له احساس نه شي ياغي پتنګ
ساه واخلي ژوندى شي په څرخونو شي
واچوي اتڼ د پلو شو د سره ګنبد لاندې
لولپه شي وسوځي لوخړه شي
پټ د رڼو اوښکو په مزار کې شي
شمع رپوي پرې دلېو جنډه
زه يې دمزار په سر
ستا د پاڼې پاڼې ګل په څېر شعرونه وشيندم
اې خوږه خزانه راته وخانده
وخانده اووخانده
زار دې ديتيم غوندې څېرې نه شم
زار دې له سپېر وياغي بادونو شم

نه دي د چنار زريني پاڼې دا
پورته په آسمان کې چې ګڼا کوي
دغه دطلاووزرين توري دي
ښکل يې کړه په شونډو داسمان پاڼه
وليکل شعرونه ليوني شاعر
اې دليونو ځيري ګرېوانه راته وخانده
وخانده اووخانده خزانه راته وخانده
ته خو يو فردوس يې خو په غېږ د دوزخونوکې
ژېړ زېبنلی ګل يې دا غزوپه خنجرونوکې
ته خود شاعر د ډك زړګي فريادي کړيکه يې
اوښکه يې سلګۍ يې دخندلي زخم څړيکه يې
ای ديوه ترخه ژوندون داستانه راته وخانده
وخانده او وخانده خزانه راته وخانده

۲۶/ ۷/ ۱۳۶۵ تني

ساقي نه

ساقي دکه پيمانه را واړوه
غرقې سترګې مستانه راواړوه
په رباب دزړه مې ښخې کړه منګولې
په کې سوې ترانه راواړوه
ميخانه کې کوثري اثرپيدا کړه
په شرابو زمانه راواړوه
زه ملنګ ستا ددیدن يمه راغلی
دسروشونډو شکرانه راواړوه
پيغلې حورې دجنت ، اوښکوکې لامبي
داتسپې دانه دانه راواړوه
چې په روح مې دموسکا جلوې خورې شي
مخ دې څه په بهانه را واړوه
چې دښکلو زړونه نرم شي کاروانه
يوغزل عاشقانه راواړوه

۱۲/ ۹/ ۱۳۶۸ تنې دنريزې کلی

ژورکوهی

لکه دسروتنکو گلونو په وړوکې باغچه
لـه پـــاسه بم راشـــي
اوپه کې وکیني په خپلو اوسپنیزوپنجو
یو ډېرتیاره اویوژورکوهی
په دې ژورکوهي کې
هغه تنکي هغه پی مخي گلان
چې دمـین بلبل خوږو نغموته
لاډسپرلي نسیم په نازناز نخولي نه وي
هغه تنکي هغه موسکي گلونه
دلومړنی تنکی موسکا په غېږکې
دخپل ځیگرپه وینو ولمبیږي
مرگ یې دژوند کله ژور کوهي ته ولېږدوي
اودمین بلبل په ستوني نیمه خواشي پاتې
دخپلې تاندې تنکی مینې نیم بسمله نغمه
داسې زما په زړه کې هم جوړشي دغم په گوزار
له تکو تورو وینو ډک یو ډېر ژور کوهی
په کې غرق شوي ارمانونه اصیدونه زما

(c) Aktabkon.com: The Digital Library

په کې چاودلي حبابونه دي دړوبلو هيلو
دبنهو ګانو په تار
ترې راوباسم سلواغې داونښکو
زما داونښکو په دې هرسلواغه کې راځي
دښکلي یاردیدن ته
دناکرارو تلوسودپرهرونوويني
که هرڅو چیغې اوناري ووهم
زمادا دك زړګوتې
نه نه دغم دغه ژور کوهی تشیږي کله
په درد مين شم خيال مې وکړي د پرواز وزرې
یتیم فریاد ترغرشه ورسوم
یولیونی شاعرشم
اودا ژور کوهی تشبیه کړمه زه
درنګ له دکې مشوانۍ سره
دشعر قلم ترې دکوم خوازه شعرونه لیکم
ګوندې دچا په زخمي زړه ونوباندې
لکه دزخم پټۍ ولګیږي

۱۹/۱۲/٦٨ دتنهو دنریزې کلی

مه ګوره

زړو نو ته هم ګوره اشناتش مخونه مه ګوره
هسې نه خطا شې کاغذي ګلونه مه ګوره

ښکلیه که دمینې او الفت سره دې مینه وي
مینه ښکلوه خوتش اوډك جبونه مه ګوره

داغنګه خمار دی چې په سرجا مونه واړوې ؟
کوم ساقي ویل دوینو ډك جامونه مه ګوره ؟

تاکه د خلیل عزم پیدا کړو نو ګلزار به شي
ژبې دې را باسي دنمرود اورونه مه ګوره

نه خوپسرلی یې نه خواوښکې وروړلی شې
څه! په وچو سترګو دلاله داغونه مه ګوره

دا «غنچې» «مهجورو» بلبلانوته هجران ګالي
تکه توره زاغه سترمن باغونه مه ګوره

وخته یو یادګاردی دجانان په درکې پاتې دی
اوس مې دشکیدلي ګریوانه تارونه مه ګوره

ته چې د زړګي ډیوه کې وینه بلوی نه شې
مه واخه دعشق د خوږارمان قبرونه مه ګوره

زه دلبونیو له کاروان سره راغلی یم
مست قلم مې ګوره دا څیره لاسونه مه ګوره

تنې دچور کونډي دځنګل لمن ۱۳۲۸/۹/۲۷

ترانې

په ترانو چې زمانې جوړوم

يم لېونی چې ترانې جوړوم

مړه شوه په ښکلي کې جذبه دجنون

څله داوښکو زولنې جوړوم ؟

دبڼو غشي به دې ټيټ شې راته

سترګونه ير ندې پښتنې جوړوم

بس دی پرواز کوم تر څو پورې به ؟

له خط اوخال دام اودانې جوړوم

نه شته توبې لش په نامه توبې دي

ساقي ويل چې ميخانې جوړوم

يار مې په خوب کې هم سلګی چې وکړې

داسې غمجنې افسانې جوړوم

خوږ دی اغیارته یې کړي زهر مولي
افغان زړګي نه پیماني جوړوم
له پښتون عشق سره مې و کړه وفا
خویه دیدن ته بهانې جوړوم
زه مهاجر په کې ستامخ ته ګورم
له سپینو ستورو آئینې جوړوم
ګل مخیه ستا په یاد اوسېږم په کې
داچې اغزو نه کا شانې جوړوم
تا لاوالایې کړي کاروان دسلګو
یارته چې زه ګیلې مانې جوړوم

۱۳٦۸

وینې

کړې یې تمامې دا نکورو دبا غونو وینې
نن دساقي په جام کې وینمه دزړونو وینې
پرون دې خال ته وړې زما د پرهرونووینې
خونن دې شکل نه کړې دشونډوپه سرونووینې
چې په غزل کې مې ذره تغزل پاتې نه شو
چارانه لوټ کړې درنګینو غزلونووینې ؟
سپرلی خونه یې دسپرلوپه وینو ولمبیدې
قاتله ولې تویوې دسروګلو وینې
دسالار وینې دچنګیزخېمې ته نه رسیدې
اوس تویوي دلالها نده کاروانـــونو وینې
چې دکباب مزه یې ګډه شې په کیف دمیو
په سرو لمبو کې پخوي دځیګـــرونو وینې
راشه جهان راپسې پس له مـــرګه مه لټوه
هغه دی قی مې کړې ویشتلیو فریادونو وینې

څه بې پروا دې وشکاوه زما له زخمه دسمال
شوې مې خورې ورې په ډېرو وطنونو وینې
دوصال ناوې راشه خال که په تندي لګـــوې
هسې نه وچې شي زما دهجرتونو وینـــې
په خدای وبر برېم هسې نه چې زړه مې ټق وچوي
سل اوزر څاڅکي نه دې ځي په ملیونونو وینې
خود به کاروان دمرثیو او دویرونو شمه
پولادي غشي تویوي دارمانونو وینې

۱۳۶۸میران شاه

اسویلی

دا گناه مې وه چې تاته سپېلنی شوم
اوس مې ښه په کاږوله لېونی شوم
غرڅنۍ غوندې په کومه رانه لاړې
بیر سری په غروگرځم غرڅنی شوم
چې پېرزو دې یاره ولې په مانه دی؟
ستا دیدن ته سترګې سترګې اوزږګی شوم
کوه ناز خوبیا به ډیرګلونه راوړې
پس له مرګه چپر ته زه که راژوندی شوم
راشه مه وېربېږه ګل مې داوربل کړه
دا خوهسې رقیبانوته اغزی شوم
وینم خوب وایم چې زیری مې دربانـدې
په سینه به دې زنګېږمه ځونډی شوم
دځیګر کباب مې وخوره دیار غمه
زه په مینه کې سخي او مېړنی شوم
هغه ورځ به دجنت وي چې ته وایې
خانده خانده ستاد هیلو پسرلی شوم
چې یې خوله غواړمه وایي لرې لرې
دشیدودسر پېروی یم تـــنکی شوم
عاشقان به مې غزل دکاروان بولې
زه له زړه نه راوتلی اسوېلی شوم

١٣٦٨

پسرلی راځي

چې ډیوه مخې بهار موسکی راځي
دمابښامونو مخ روڼی راځي
دزړه کودي کې مې سناتلي ورته
په تور پېکي به يې ببرې راځي
راځي فردوس نه دښکلاپرښتې
په خوږ وطن مې پسرلی راځي
روغو دمينې احترام بې وکړی ء
دجانان درته لېونی راځي
مهجوربلبل به تنده خود ماتوي
دګل په لاس کې کندولی راځي
پرون چې مات و دجفا په کاڼو
په غنچو پټ هغه تندی راځي
له پاسه غرراځي چې سرنه شي وړی
دابښیا زړه ته خپې پردی راځي
د آزادي پېغله به تالوي هم شي
په سرېې نن نسبا ټکری را ځي
له ګل غوټو نه به مچکې واخلم
خير دی که پوندوکې اغزی راځي

ښکلیه که اوس مې وینښ کړې عفوه غواړم
بیا به نه درد اونه زګېروی راځي
کړوبې راویښ دا میدونو کاروان
دزړه جرس کې مې شرنګی راځي

۱۳۶۸ تنې دنریزې ټلی

غوښتنه

څومره دې له خدايه په باربارغواړم
څه وکړم خوزړه ته مې قرار غواړم
«ستر ارمان لرم چې آواره ګرځم»
خلکو دجنت غونډې ديار غواړم
بيا چې غرځنی ګلوکې ورغړي
سوو لوو دښتو کې بهار غواړم
دبر په تنها يی کې بوړنيد لي دي
جوړ په هر ګودرلنډی بازار غواړم
مرم دچتو ژنيو په اتڼ پسې
چيغې د قربان اويکه زار غواړم
سترګې مې چې ډکې له ګوهرو دي
زه خو دينارنه غواړم ديدار غواړم
ورك خواره ياران چې سره بيامومي
پټ په تورو شپو کې سپين سهار غواړم
داغ نه يې مچکې چې بورا واخلي
مسك په سرکو شونډو لاله زار غواړم

ما چې دا حساس په تار کې وېښېږم
زړه مې دمحبوب په غاړه هارغواړم
ولې مې غلام خاندي په عشق پورې؟
ژوند دآزادۍ که نه وي دار غواړم
داچې دغزل ځیګر مې وینې شو
وینې یې سر خې سعا په رخسار غواړم
نور په ناسور زخم غشي وړې نه شم
اوس ورته دمینې پرستار غواړم
ورك به مې کاروان په ډیرو لاروشي
زه ورته یولار اویو سالارغــــواړم

۱۳۶۸/۱۰/۱۷

دعا

په هر درشل به لکه خوږ باد د سباتېرېدم
سوراسویلی شوم چې په سیمه داشناتېرېدم
دژوند صحرا که وه اغزنه خودګل په ارمان
زه دتنها کوپه پښو کې په صحرا تېرېدم
دمحبت کوڅه کې کاڼي په تندي وریدل
خامخا زه به لېونی وم په خندا تېرېدم
عشقه دا څومره دې خود دار کړم چې له ښکلي ساقي
دمودو تږی وم خو بیا هم بې پروا تېرېدم
دیار دسترګو په زیارت کې وې داوښکو ډیوې
زړه مې په نذر کې و اینبی په دعا تېرېدم
زړګي ویل دمیو جام یم خوساقي مې پردی
جانان مې پاتې شو اغیار ته په شرنګاتېرېدم
دلاله زار ځایونه ونیول دوینوڅپو
د ا زما دښتې وې که سم په کربلا تېرېدم ؟
چې وریت مې ولید دبونو په لمبو کې پتنګ
شمعې ویل چې اوښکې اوښکې په ژړا تېرېدم
ستړی کاروان وم خوپه خوله مې داد عاوریده
خدایه دلارې مل مې راولې تنها تېرېدم

۱۳۶۸/۵/۱۳ وږی خیسور

داوښکو سپرغۍ

لړمې د ړېټ کړه د لمبود لوپټو په لمن
پتنګان تل کوي څوبو نه د ډيووپه لمن
زما دزړه په وينو ښکلې شوې خونخواره ا شنا
پخوا دې کله وه سرخي د اننګوپه لمن
په تړې زړه مې کوثري سترګې راوړوه
بس دی داغونه لګومه د تو بوپه لمن
راوړه لېموته دکړو بنو په څوکو ديدن
پټري لګيږي تل دماتو کچکولو په لمن
ټوټې ټوټې زړه مې راټول کړه چې يوه غنچه شي
چې درنه پرې نه وزي تړه يې دکمڅو په لمن
دغمازانو په خندا به لمبې ولګوم
سپرغۍ داوښکو بلوم دا سو بلو په لمن
بتانو زيری مې دربانديې ابراهيم به راځي
بيا به پراته وی‌ء دړې وړې دکعبو په لمن
لکه شهيد چې دګلو تو په څادرکې وي پټ
څوبه غمجن ګوروګلو نه دسپرلو په لمن
حسنه په قدر دې يوازې لېوني پوهيږي
عشق ورښودلی دی سبق د زولنوپه لمن

بیګا مې خوب کې وچې څانګې په ګل پټې لیدې
سبا به سپینې لبچې راوړي دبنګړو په ړمن
د آزادۍ لیلا کاروانه خال په زنه غواړي
دوینو څرګـــــدې که څرګندشو دنغمو په ړمن

پېښور کبابیان ۱۳۶۹

(c) Ketabton.com: The Digital Library

دآزادۍ شمعې ته

دآزادۍ شمعې بلېږه اوځلېږه راته
په تکو سروشونډو موسکۍ شه راته
په هره اوښکه کې خندېږه راته
زه ستا دمینې یولیوال پتنګ یم
زړه مې لوګۍ شه له تا
او آزاد سرمې نذرانه شه ستا دښکلو لمبو
ستا په لمبو مئین یم
ستا په رڼا مئین یم
که ستا په سرو لمبو کې لولپه شوم
نودلمبودسره ګنبد لاندې مې غلی پرېږده
پرېږده آرام وکړم
خوږابدي آرام
راباندې جوړ کړه دسرو اوښکو مزار
او په هر ګوټ باندې یې ورپوه
دسرو اوشنولمبو رنګینې جنډې

دزړه کېږدۍ

ماداحساس په دښته
دغزلونو دګلونو خواکې
د زړه کېږدۍ درته خوره وره کړه
ته په کې اوسه زما مسته زما ښکلیه یاره
په تورو څڼو کې کتار لګوه
زمادښکلو غزلونو ګلان
چې دشپې ستورې درنه وشرمېږي
کله ناکله دکېږدۍ لمن کې مخ راباسه
له تکو تورو اوږدوڅڼونه پلدا جوړوه
دجنتي حورې په څېرتنکي نازونه کوه
دومره خوږه شه راته
لکه په شونډو دیتیم وې غځېدلې موسکا
خو ... یوه خبره زماهم ومنه
دلته به اخلې قدمونه خودمینې په نوم
ته به له ځېل حسن نه مسته شې بدمسته به شې
ددې کېږدۍ مراندې به وشوکوې
خدایږو دځان په خاطرنه وایمه
بیابه دنازخوبونه چېرته کوې؟

۲۴/ ۸/ ۱۳۶۸ پېښور، صدربازار

دموسکاساحل ته

لاله په یوه پښه دي ولاړ د دامانونو په سر
لکه چې پیغلې وي ښې ختلې دماینو نو په سر
گلپاڼو غبرګ سره ورکړې پاچهي شوه دگل
نسیمه والوزه دغوڅو غوڅو زړونو په سر
مین بلبل دهجران غشو په سینه ویشتلی
خوب یې حرام شو دغوټو دبالښتونو په سر
دوزخي تندې ته مې کلکو توبو ماته ورکړه
ساقي سپرلی دی راځه تاوشو دخمونو په سر
زګېر ووکې ځکه نوم دښکلی په واروار یادوم
دعشق سرودیې مالیکلی دزخمونو په سر
داستان دزلفو راته وایي دچوپتیا په ژبو
هغه ګېډۍ ګېډۍ ببري ددبوالونو په سر
راځۍ، منګو لو کې غنچې غنچې ګلونه ورکړو
هغوی چې کاږي وروي دبهارونو په سر
خدایه! کاروان مې دموسکاساحل ته ورسوه
څپې څپې شو دسرواوښکو دسیندو نو په سر

پېښور ۱۳۷۰

زړه

مه وله ښيښه په کـــاڼو مه ولــــه
دا پاکه کعبه په کاڼو مه ولـــــه
ترږي پاتې ترږي دي زاهـده پـــام
ډکه ميکده په کـــاڼو مه ولـــــه
څله يې يزدان تـــه په سلګو ليږې
ښکلی پرښته په کاڼو مه ولـــــه
جام کې دې دوينو رنګ ګډکړی دی
اې ساقي !توبه په کاڼو مه ولــــه
خدای په غزليزوګوتو جـــوړه ده
پوه شه در دانه پــــه کاڼو مه ولــه
پربرېده چې د ژوند بوراپرې وناڅي
دا دګل غنچه په کــــاڼو مه ولــه
چيرته بـــه کاروان دپتنګانو ځي؟
مړه به شي ډيوه په کـــاڼو مه وله

پېښور ۱۳۷۰

غزل

کړې وړې چې په اغزوکې ويالې وبهيدې
د گل تصوير پسې رنې اڼينې وبهيدې
سرخې دې مسته اننگو کې شوه چې اوروانخلم
زماله زړه نه دسکروټو چينې وبهيدې
ساقي راځه چې له خمار نه مې زاره وچاوده
ژوندمې درجار که دې سخې ميخانې وبهيدې
شپه به په نن سبا کې ښکلې سبا وزبرېوي
لکه شيدې دشپې له تيو سپيدې وبهيدې
دپتنگانو دکاروان تنده يې ماته کړله
دموم لښتيو کې چې پېغلې لمبې وبهيدې

پېښور ۱۳۷۰

زما د روح د منارې په څوکه

سپړې وږمې چې په لمدواوعطر جنو گوتو
د گل غوټیو ډ ډې وتخنوي
له پاڼو پاڼو نه ماشوم خوبونه وتښتوي
چې وچې غوړ کې په یو تاند پېغلتوب وغزیږي
او دمېن بلبل له مستې شرابي نغمې نه
حمل واخلي
چې گل کاسې په سر ماشوم گلونه وزېږوي
دوچو وچو خزانونوپه اغزنوزړونو
ارغواني اورونه ولگوي
چې وچ زاهد وچو توبوته بهانې لټوي
دتاك په رگ رگ کې دمیو خزانې لټوي
چې داسمان په شنه درياب کې لامبوزنه سپوږمۍ
لکه اروا دیوې شهیدې پېغلې
په نوراني منگولو
دشنه داوڼي له شنې څولۍ نه ښکلي سپین گلونه

درسولانو دايمان غوندې مهين ګلونه
د چامېنو دوعدې په بوږ نېډونکې څمکه

وورو ي

چې دسپېدوله هسکو هسکو څوکو
لمر د طلاوو ويلې شوى سېلاب وبهوي
او دتيارو دفرعونانو طلسمونه يوسي
زما دروح دمنارې په څوکه
زما غزل دسپېلنيو په څېرو سوځوىء
چې دښکلادقاتلانو په بدرنګو سترګو
مهرونه ولګوي

۱۳۷۰زمى

نريزې تنې

دوړموېدرګه

خزانه خذای دپاره ګل یمه مـــا مه شوکـوه
زماله تاندو ګل غوټو نه موسکامه شوکوه
اغزیه پرېږده له غنچونه چې مچکې واخلي
تنکي پاسته مـــاسته وزردبورامه شوکـوه
ته خبرنه یې ؟ سترمن سحراوده دی په کې
په پـــولادي پنجودزلـفویلدا مه شوکـوه
دځکو سترګوزیارتونـه دي لـیدلي کـنه ؟
دچا سپېڅلوشونډوکې پته دعـــامه شوکـوه
دغوټېرزنې په شنه خال یې چړې مه لګوه
دښکلاتوب له پاچهۍنه پاچـامه شوکــوه
هجرانه پرېږده چې دیارکلي ته ورســـبرې
له مـینانونـه دمـینې سودا مه شوکـــوه
دشنه اسمان دبحرپېغله دې غوټۍووهـــي
دغرییانو له اوږدو شپورنـــا مه شوکـوه
چې بدرګه یې دوړموځې له کاروانـــه سره
دغزلونوخانـــګه ګل ښـــه ده دامه شوکوه

۱۳۶۹/۱۱/٤ پېښور

پېغله شوګيره

چې دخمار په کاږو زړه لکه ښيښنه ماتيږي
مابسم الله په ښنلو کړې ده توبه ماتيږي
شوګيره پېغله شوه ارمان ته ځي په سره ډولۍ کې
وينې يې قی کړې دمشرق په ښنډوشپه ماتيږي
بيارا ته ولي دغزل غـزال دناز پـــه غشـو
کړه وړه په کرشمو لکه لـينده مـــاتيږي
دعشق ساحل غېږکې نيولې نه وي بيا ودانګي
ښکلې دسيندمسته ځپه ده يه ستنه ماتيږي
نسيمه ته خودخزان دسيلۍ چم مه کوه
غوړکې دګلوبارپه شادي په بانه ماتيږي
خودبه دخيال په تشولېچوياندې سرلګوم
دلبونۍ پېغلې بنګړي غوندې ، وعده ماتيږي
زما په خيري ګربوانه ستا د پنجوقبضه ده
وا پس مې زړه ته دګوهرو قافله ماتيږي
په سريې واچوۍ ملګرو دغزل پوړنۍ
دسترمنې پښتوخدای مه کړه پرده ماتيږي
ستا د ديدن دتلو سوکاروان په غېږکې نيسه
چې يې تندی ستا ددرشل په دروازه ماتيږي

۱۵/ ۲/ ۹۱پېښور

دنورچينه

که دمينې يونظردې په ماوشي
وچ زړګی به مې دنوريوه چينه شي
جاردې وله مې که غشي دې باڼه شي
پرېړده پرېړده چې لېمه دې په ماسره شي
خدای خبردی چې دې موږپه ديدن شمه
مکرداچې که مې ټول وجود لېمه شي
داوړدوږخڼوپه شپه کې مخ ډيوه کړه
هسې نه شوګير وهلې به ړانده شي.
ساقي جام ورته د موسکو شونډو راوړه
محفلونه چې ساړه نه شي تاوده شي
دداغونو پسرلی ته مې لړراشه
چې ځيګرمې لاله زارغونډې لميه شي
دعدم په لوري درومي په موسکا شه
چې دهيلو کاروانونه ړاستا نه شي

ډیوه مخیه پتنګان دمستې مینې
ښکلوي دې که هرڅو سوې سکاره شي
ښکلیه لږخودساحل غاړې ته راشه
چې جذبات مې لکه سیند ځپه ځپه شي
خندوي به مې کاروان داوښکو هاله
چې دخورلکه امېل په ګرېوانه شي
مستغني به مې کاروان له بدرګوشي
دجانان دنظرغله دې زما ملـــه شي
۱۳۶۹/۳/۲۴

دهندار ومانۍ

هلته په بڼ کې وه ولاړه دهندارومانۍ

هغه چې خدای وه جوړه کړې دښکلا په ګوتو

په دې ښکلوکې ښيښه يې مانۍ کې

يوه له نوردکه سپوږمۍ اوسيده

يوه رنګينه دينا ګۍ اوسيده

کله به ي هارد سپينو ستورو په ګريوان زنګيده

کله به ي تال د سروغوټيو په ګلستان زنګيده

په دې مانۍ کې دنغمو مرغانو ځالې وکړې

له دې ښکلوکې ښيښه يې مانۍ نه

د پسرلي ورموځولي ځولۍ عطرونه يوړل

له دې مانۍ نه چا مينو له ديدنه ليربز

پترې وهلې کچکولونو يوړل

خودا مانۍ دغه رنګينه مانۍ

چې خدای په خپله جوړه کړې وه دميني په نوم

په غزليزو ګوتو

چاد کينې په کاڼو وو يشته ذرې ذرې شوه

په دې مانۍ کې اوسيدونکې سپوږمۍ

تندرونووڼيوه تياره شوه

د پلوشو وينه يې وڅڅيده مره ډيوه شوه

۷/ ۸/ ۳/ ۱۹۹۱ پېښور

رنګین سفر

موږ له تنهاکو زړونو
پښتوته پښې جوړې کړې
دژوند سپېره دښته کې منډې وهو
پردو قدمونه دلحظوپه اغزو
اوموږپه ښکلو مین
ښکلي په ګلو مین
په پسرلیو مین
دپسرلیو مینانوته ګلونه راوړو

* * *

موږدرنګین سفررنګین ملګري
دپسرلیو مینانوته ګلونوپسي
داوږده خوب اودچوپتیا کلي ته ورسیدو
زموږپه کلي پرښتې رپوي
سپینې اوښنې وزرې
موږدرنګینو پسرلو ښکالوته
غلې غوږونه ایښې

۲۵/ ۴/ ۱۹۹۱پېښور

دنظرکدې

لکه دغره له بانډو کډې بارشي
تشې جونګړې يې تنها شي پاتې
داسې زما دسترګو
جونګړې تشې پاتې
ستا دنظر مغه د دوو شپومهاجرې کډې
خدای خبر چېرته لاړې؟
زما دستر ګو دجونګړو دړې خلاصې پاتې
چوپه چپتيا ده تنهايي ده په کې
ستا انتظار ګرځي راګرځي په کې
د هربانه په څوکه
ډيوه داوښکو په سلګو سلګو ده
زما ژوندون خوبې تا
تياره ماښام دی لا اوږدېږي سبا کېږي کله ؟

په دې تیاروبه سحر کله راځي ؟
ستا دنظر کړې به کله راځي ؟
ستا د وصال سحر به کله راځي ؟
منم چې ستا د نظر کړې خو ، به
ډېرې شیبې په رنګینو واړوي
ډېر پسرلي به ورته شنه شي له خندانه منم
دیرې لیندۍ به ورته ګډې شي په زیراوپه بم
خوهغه زما د ژوبل زړه د پرهرونو ګلان
په یوبهار کې هم موندلی نه شي
هغه زما د نغمو سوزاوګداز
له مطربانو اورېدلای نه شي
نو دنظر کړې دېزر راوله
زه به دستر ګوپه جونګړوکې بیا
د ښکلواوښکو ګلان وروروم
ته دنظرد ډیو و
یولوی کاروان راوله

۲۴/ ٤/ ۱۳٦٥ تنې د چور کونډي لمن داوبه خور غاړه

مهاجرې مينې

څومره درځي خواږه چې ښېښې دګل تناکې دي
وسوې دخزان په اور جامې دګل تناکې دي
په زخمي بلبله دوصال سندرې وبوله
ماتې کړه پنجرې بکرې ورېمې دګل تناکې دي
پټ په کې دحسن آيتونه ژړېدلي دي
ښکل يې کړه په ورو ورو سيپارې دګل تناکې دي
بل کړه داسمان په اور دبلي سپوږمۍ دنور تيلي
سغ دتوروشپو دی چې ډيوې دګل تناکې دي
جوړ په کې غوميږ د پولادي آسونو څله دی؟
نه ويني ؟ ړانده دي؟ چې کو څې دګل تناکې دي
زړه کې مې کاروانه د تناکو خېمې ټک وهــه
مينې مهاجرې دي خېمې د ګل تــناکې دي

۱۳۷۰/۸/۲

سپین کچکول

مړدي کړم ساقي په تشو تـشو بهانـــو
اوس مې په کفن کې پټوه دپیـــمانـــو
ګورې به چې زړه مې بغاوت کوي کنه ؟
تنده خلاصومــه دخمـــارلـــه زولـــنو
جارله تخیل لکه مـــاشوم مې نـــازوي
سریې زما ایښې داشـــنا پـــه څنګنو
راشه سپین کچکول له شنې کړکۍ رازنګوي
مااوتابه وړي لـــکه دستـــورو ددانـــو
وخت یې ویرکې واغوندي دغم توري جامې
بس چې افسانه شي د ډیوو د پـــروانـــو
جارشمه له ښکلي چې شوښکلی عزرائیل
اخلي رانه وروورو ستړي روح په ترانـــو

۲۸/ ۱۰/ ۱۳۷۰خیبرپلازا پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینې سندرې

شرنګا جاري ده اولا چوپه نه ده
دلېونیو په باغې مړوندو
دتورو ، تورو زولنو شرنګا شرنګ
شنه بنګړي شرنګ نه کوي
په سپینو لېچوکې دي غلي ملي
لکه کوچني ماشومان
په زړه کې پټ دشرنګیدوالف ، بې ، تې یادوي
یالکه شنه توتیان په ښکلو ځانګو
ناست دي پستې پستې نغمې یادوي
خیردی که ژوند شو ددېوانوزندان
دتورو شپو چوپتیا به تل ماتوو
دتورو ، تورو زولنو په شرنګا
زموږپنجرې ته هره شپه سپینه کوتره راځي
لکه اروا دخوارلسم دسپوږمۍ
داښایسته ښاپېرۍ
تومبې ګلونه ددې تورو زولنو په کړۍ

لکه دخدای له خلیفه سره دعشق شاعره
دزولنو په پولادي ذهن کې
سپینې سندرې کړي
له مسته شرنګه یه کړی‌کړی‌شي
دلېونیو دمړوند زولنې
په سپینو لېچوکې به شنه بنګړې ټوټوټه وکړي
لکه توتیان په ځانګو
شرنګا به بیاجاري شي
دشنوبنګړیو شرنګا

۱۳۷۰/۱۱/۲

دپرخو تنې

تنې د پرخو دغوټې تیـونه وتـــخـنول
پستوورېمولکه ماشوم ګلـــونه وتخنـــول
چېرته مـین شو په شیرینه ښایسته پسرلی
په فرهادي تېشه یې ښکلي غرونه وتخنول
خدایه ورغوي دصیاد کې تېره غشي مات کړې
دالوت مینې دبلبل وزرونـــــــه وتخنول
بیا به دخیال دښاپېرۍ په زنه ږدي خالونه
بیاسربېرو لېونو زخمونه وتـخـنول
ساقي دچاپه توبه وارپه وارګولۍ ورروي ؟
دمیوڅاڅکو ، څاڅکو تش جامونه وتخنول
زاهده پام چې دنغموښامار دې ټک نه وهي
دچنديې رباب مطرب تارونـــه وتخنـــول
ستا دلېمو مسیحا بیا څه معجزې ورروي ؟
چې دهوس چینجـــو دمړوزړونه وتخنـول
دتورو وربځو په ژړا پورې یې وخـــندول
لمرپه نوکارو دبوډۍ تــالــونه وتخـــنول

حوت ۱۳۷۰ پېښور

زبره وینه

دزړه په سرمې دي خوړلي دهجران تبرگي
په سرومې سره کړل دوصال دتصوراننگي
دروح په پاڼه مي په زبړه مهاجره وینه
په لبونی،اوپه شاعره وینه
دعشق په پاکو تورو ولیکله
دخپل جانان دابدیت سندره
دخدای سپېڅلي خلیفه ته دالفت سندره
لامي په زړه کې زبړه وینه پاتې
لکه دزبړوزعفرانو په څېر
چامي دزړه له مشوانۍ نه قلمونه ډک کړل
له شکرانو نه یې جېبونه ډک گړل
ساده مېنو ته په غوره اودرنه شکرانه
زما دزړه په زعفرانو تاویزونه لیکي

۲۷/ ۲/ ۱۹۹۲ پېښور،خیبریلازا

تلوسه

زموږه مینه دجنون سرحد ته ورسیده

اوزموږزړونه د کبانو غوندې

په وچه ژوندنه شي کړای

موږدانګارپه سریوخوب لیدلی

اوموږ دار په سریو خوب لیدلی

څه شو یوسف څه شو ؟؟

ها خپلوورونو څورولی یوسف

هغه په څا کې غورځیدلی یوسف

هغه زموږه دخوبونو پاچا

غواړو دخپلو خوبو غوټې ورته وړاندې کېږدو

اونظرماتي ته یې زړو نه لکه سپاندې کېږدو

چې دتعبیراود مانا په ګوتو

کړي راته خلاصې دخوبونو غوټې

زموږدسوولوو زړو نو غوټې

زموږمینه دجنون سرحدته ورسیده

اوزموږزړونه.د کبانو غوندې

په وچه ژوند نه شي کړای

دلبونو خوبوجانان غواړو

دمینې ورکې قافلې ته یو څاروان غواړو

زموږپه زړوکې نه ځا یېږي ددیدن تلوسه
داتلوسه شوه تلوسه تلوسه
لکه دمستې زلیخا په شانې
ږدې دمستۍاود خمار ګامونه
دیوبې باکه پېغلتوب په درشل
اودازموږدتلوسو زلیخا هره شیبه
ښکلي یوسف ته دوې ملالې سترګې
دسوال ځولۍغوړوي
خوهغه ښکلی یوسف
هغه زموږه دخوبونو پاچا
لکه ښکاري نه ترهیدلی غرځه منډې اخلي
اودحسینو ا داګانوپه زور
ورته اووه بندې کوټې خلاصیږي
دزلیخا پنجوته
تش دیوسف دکمیس
څیرې لمنه ورځې
اودحسین یوسف دڅیرې لمن
په هرپوتار کې غځیدلي بربښې
دتلوسو داوښکو
دتلوسو دوینو
یو څو رنګین تارونه

۲۲/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور، بورډ

دګل پاڼو پټۍ

زه دې په توره شپه کې
د زړه په سرپه يوه اغزنه لښته ووهلم
زما د وينو دارې
د يوې د يوې شوې ستا ديون دلارې
ته بې پروا تېرېدې
زما په خوادې يوه موسکۍ کتنه هم ونه کړه
خوزه په تايم مېين
هرڅه زغملی شم خوستا دخوږې مينې توهين
توبه توبه کله کيدای شي د مينو په دين
ما د د ردونو په نيلي ستا بدرګه کوله
دتنهايۍ په لويه دښته کې مې
يوازې پرې نه ښودې
اوما د ژوبلو احساساتو په تنکيوګوتو
ستا په دې کلك اودبرين زړګي کې
دخوږې مينې تخم وکرلو
ستا په څېره کې انقلاب راولم
تاته يومست پسرلنی غوندې شباب راولم
چې داغزيو لښته وسوځوې
أود تيارو داوږدو څنو لاندې
دسپين سبا لېچې راوغزوې
په ژوبل زړه مې دګلپاڼو پټۍ ولګوې

۹/ ۱۰/ ۳/ ۱۹۹۱پېښور

اختر په کيسه نه پوهيږي

دمين زړه اوورك دلبرپه کيسه نه پوهيږي
رانه خندا غواړي اخترپه کيسه نه پوهيږي
په پښغلو سترګوکې دميني کرشمې لټوي
دنړيدلي وج ګودر په کيسه نه پوهيـــږي
غواړي چې مست شي په شرابو باندې ولمبيږي
خولبونی دمات ساغرپه کيسه نه پوهيـږي
ملګرو خود به اوس داوښکو ډيوې بلې ساتو
دشپې واکمن دسپين سحر په کيسه نه پوهيږي
چامې په خوله باندې مهرونه دسکوت وهلي
يارمې پاګل شودنظرپه کيسه نه پوهيږي
چې مې کچکول کړې ورته سترګې موسکی ولې نه شو
شکلي مغرور دقلندر په کيسه نه پوهيږي
کاروانه څو به ګيله من ګرځې لرداخوواوره
بې قدرۍوخت دی دهنر په کيسه نه پوهيږي

۴/ ۱۳۶۹داخترشپې ورځې،تنې،دچورکوټوې څنګل لمن

ژوندي ګلونه

ستر ګې دې پرېېږده چې شيندي ګلونه
ډېر مې يادېږي داژوندي ګلونه

ستا دکړو ښو په شپول کې راګير
لکه اغـزيو کې قيدي ګلونه

زه دجانان ددر په کاڼو مين
پرپرېدی، چې ښکل کړم په تندي ګلونه

په تورو څڼو کې يې ډېرلګـوه
شـته مې دزړه په مات کودي ګلونه

نن که په ژوند کې راته موسکه نه شوې
سبـا بـه راوړې د ريدي ګلونه

ډېرې وعدې دې پـه بـانه وخوړې
په کـار مې نه دي دار دي ګلـونـه

کاروانه زه ورته حيران پاتې يم
چې دادچا دغزل دي ګلـونه

۱۳۶۹/۳/۲۵

داشنا هینه

سحرمابنام یې په سوالونو غواړم
ښکلی اشنا په زیار تونو غواړم
لکه شبنم یې منت بارشومــه زه
گل نه مچکې په لعلونو غــواړم
ستا په درشل کې خوتش بدلیدل شي
خیرد دیدن په کچکولونو غواړم
بهاریه څه کړمه بې تانه صـــنم
زه خو رونق دبهـــارونو غـــواړم
مـین زړگي مې وچ کودي نیـــولی
بیادې په ډکو گودرونو غـــواړم
په ورځ مې هېرنه یې باور دې و شه
په نیمه شپه دې په نفلـونو غواړم
چې په کې ستـامینه ونه سوځېږي
مرهم په سوو پـــرهـرونو غـــواړم
راشه چې خولــه په خوله دې ووینمه
څو به دې کیف له تصویرونو غواړم
چې مې خپې په هرغزل کې وکړې
لکه شراب دې په مو جونو غــواړم
هجران مې ټول وجود ذرې ذرې کړ
اوس به یې چېرته په ملکونو غواړم
کاروان که ستا مینه ترې وایستــله
زړه یې سوری په خنجرونو غـواړم

۱۳۶۹/٤/۲۲

اهدا: زمورېدکلي یوې بورې مورته چې دوه زلمي مجاهدزامن یې په یوه ورځ شهیدان شول .

دوه څاڅکي اوښکې

له یوزړګي نه راوتلې دوې ټوټې پرتې دي
جدا له سترګو دوې دسرو اوښکو قطرې پرتې دي

ته واچې دوې دشهیدانو جنازې پرتې دي
په سره کفن کې دځیګرپه وینو سرې پرتې دي

غوارې چې پورته فریادونه عرش ته ورسوي
دخدای(ج) په درکې په سجدو دوې پرښتې پرتې دي

چې دارمان په اننګوکې یې ډیوې کړې بلې
دژوند په کلي کې دهیلو هدیرې پرتې دي

چپرته نغمه دکوم بلبل به وي خزان ځپلي
چې په ماتم کې یې دسروګلو غنچې پرتې دي

په دې ډیوډېرې لمبې دبپلتا نه شوې تېرې
د پتنګانو په وصال پسې ړندې پرتې دي

د خاموشۍ په سلو ژبو ژبغراندې راته
نورپه کې څه دي دخوارہ وطن کیسې پرتې دي

د خوشالۍ ټکرې ترې یوړل دهجران سیلیو
دهیلو ناوې دي بربنډې بې پردې پرتې دي

خدای(ج) خبر ولې یې اسمان په زړه ماتم ورروي ؟
لکه خېمې دمهاجرماندې یې پرې پرتې دي

دجهان ترږپرې دعمرتندې ماتې کړلې
په خپله ترې دي خوترږ ته چینې پرتې دي

۱۳۶۹/۴/۵

دتړو ساغر

دزړه شیشه مې چې په کاڼو ستمګرماتوي
ولې له ترونه دمینې ډك ساغرماتوي ؟
دنظرماتي سپیلنی ښومه دعشق په لمبو
رانه تاویږي دي که یارپه مانظرماتوي
اوس که مهجوره غوټۍ پته ده دشپوپه ټکري
مین بلبل سره به سترپه سحرماتوي
ګوریٔ پېزوان یې درمانګرشو د زیپښلوزړونو
په ښکلو وړانګوکې زړی دمازدیګرماتوي
راته موسکۍ شه اونغمه رانه دمینې غواړه
چې وچ زړګی مې کله تنده په ګودرماتوي
مینه ژوندۍ ده مینه نه مري په دیدار مینو
دښمن د مینې که کچکول دقلندرماتوي
غبرګې به راوړي دچندڼو جنتي خوشبویي
شینکی طوطي به پنجرې په خپل وزرماتوي
سبا به خامخا کاروان په مات تندي ښکلوي
نن که جانان راته د درپه کاڼو سرماتوی

۱۶/٤/۱۳٦۹تني وړیه خیسوره

دشپو نهنگ

دګل په قبرېې جنډې کړې دبورا وزرې
دزړه فریاد مې کوې عرش ته د دعا وزرې

د یارپه درکې رقیبانودومره وویشتلو
چې له کچکول سره شوې ماتې د ګداوزرې

شوه غلبه دشیطانانو دانسان په مېنه
لرخو خپرې کړه جبرئیله په دنیا وزرې

رلی داوښکو د ژوند ون په مارغه ووریده
اوس یې پرواز ته نه جوړېږې دخندا وزرې

خدایه رنځوره ښکلې بیا کړې دښکلاوومیره
چې مې رانده نظرته ورکړې درنا وزرې

موړېې په تشو ګوګلوکې زړونه ونښتېځل
ګوندې زموږدیوې هم وکړې دبرېښنا وزرې

دشپونهنګ به کله ووژني د نور په نېزو
سحرچې وغځوې سیندکې دطلاوزرې

۱۹/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

دشهید محبوبا

پرون یې غېږله ګلوډکه وړه دیا رله پـــاره
نن یې ګلونه شوکول خو دمزارله پــــــاره
دورك پتنګ دبیـــالـــیدودانتـظارله پاره
ژړانده شمع وه دحشر دســهار لـه پـــاره
د پرون سروه نــن وهلـه دخزان سیلیو
لکه جنډه په رپیدو وه د یادګارلـــــه پاره
لکه بلبله چې په غشویې سیـــنه ولـګي
ژبه یې نه شوه جوړولی دچغـارله پـــاره
د ناو ې توب داسره جوړه.ورته داورجوړه وه
ژوندون یې څه وو؟ قیامت وو د دیدار له پاره
ناڅاپه سرې سترګې یې پورته کړی دمسك په لوري
د غم ناره یې کړه د لوی پرورد ګارله پاره
وې ! چې پرون به یو منصوردحق په چیغو سرو
نن سل سرونه اناالحق وایي د دار لــه پاره
قافله تارپه تارپرته ده ولې نــه رادرومي ؟
څومره دزړونوګلان توی شول دسالارله پاره
مورډ دا غلو ځیګرونــو ده ډالۍ راوړې
د آزادۍ د یوه ښکلي لاله زار لــه پــاره
زړه یې دسترګو د اسمان پــه لاره وروله
د خپل محبوب د خاطراتو د بهار له پاره

۱۳٦۹/۲/۲٦

ډیوې

داضطراب په سیلۍ مړې شوې دسکون ډیوې
اوس به په شپوکې بلوو دځیگرخون ډیـوې
سرته مې ایښې تصورواورینې لېچې وې خو
په لمبو ویلې کړې د"اصل" دبپلـتون ډیـوې
ستا په اوره زغملی نه شم دمرگ یخ لاسونه
خدایﷻ دې توده لره د ښکلو د ژوند ون ډیوې
ته خوډیوه دسوولوویې بدله نه شوې
که د لمبو سالو دې سوروې که زرغون ډیوې
پتنگه هلته دې راتگ تـوهین دمـینې گنم
چې سروې ایښې د مرگوتې په څنگون ډیوې
پرخه ، گلاب مې هم په زړه لکه چړې لگېږي
چې د دلبرپه اننگو مې کوې یـون ډیـوې
موړلاروې یو دمحل ډیوې موخه پېژنې
زموږ کاروان به ښکلوې دسباوون ډیوې

۳/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

بنګالو

زه خوبونو وړی نه وم
خوب له مانه مرورو
ستا دهجرتبرو غشو
په دوو سترګو و ویشتلی
و، له درده تبنتیدلی
دوحشي غزال په شانته
دعدم ځنګل کې پروت و

* * * *

ماساقي لیدلی نه و
زما تنده ماته نه وه
ماکنډول تش کړی نه و
ستاد یاد جنتي ګوتو
زما سترګې پټولې
تصوردې راته غبرږوه غوزولې
څه پسته وریښمینه غبرږوه
په خمارلړلي خوب ته مې زړه وشو
تصبوره ! ستا د" اصل " موسکیتوب ته مې زړه وشو
خدایه داڅه لیونتوب ته مې زړه وشو

زما زړه هم لیونی دی
په سکروټو په اغزوکې
دارام خوبونه غواړي

*   *   *   *

له مستی،اوله خماره
عجیبه شوم بېکاره
خدایه مانه لیده لاره
په سکروټوکې پښې ببلی
ګډیدمه تلمه تلمه
مستغني وم ستا په یاد کې
له ګلونو له ګلزاره
یومنصوردې رانه جوړو
دارمې نه کیده له داره
په بارباز مې یادولې
زما عشقه زمایاره
په تندې باندې مې ښکل کړل
ستاد درکاڼي په مینه
دښکلا ګل ته مې ورکړه
په هدیه کې تانده وینه

*   *   *

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوگيرې شوې چتې پېغلې

دارمان ژبې اوده وو

هغه ستا دحسن کلی

هازما دمينې کلی

پروت و، داسې غلی ملی

لکه پروت دچاگمنام شهيد مزاروي

پرښتوپرې دشينکي اسمان شين شال وي غوړولی

دسپوږمۍ وړانګنه شمع

ورته څل وهي بليږي

چې له تاوېې سپينې اوښکې

لکه ستورې رابهيږي

* * * *

دنسيم يوه پستوکې څپه راشي

د مشکينو څڅو بوی يې

په څولۍ کې وي راوړې

لکه خدای(ج) په قدرتونو

پسرلی وي راټول کړی

پرښتو په يوه غوټۍ کې وي راوړی

لېونوته يې ډالۍ کې وي راوړی

يوه څه خوږه نشه وه

څه خوږې جوتې يې راکړې

څه ښکالومې واوريدله
د ختيز لوري ته ګورم
دتنکي لمر په سالو کې پته پته
دخوبونو شهزادګۍ مې
په موسکاموسکا رادرومي
رانږدې شي و دريږي
دتنکي لمر په سالوکې
اودتورو وربځو لاندې
لکه ګل راته موسکۍ شي
زماسترګې بوراګان شي
دنظروزرې وکړي
له حسينې ګل کعبې نه
طوافونه کوي چورلي
خو اى كاش چې مې په ښنو كې
وي پراته لکه مارونه
دطلسم زنځيرونه
دخوبونو شهزادګۍ مې
داسې وتښتي له سترګو
لکه خوب دپرهرژلو

قوس ۱۳٦۹ ننې

زه اوته

زه دارمان له قافلې نه پاتې
د محبت له کلي لرې یوجهان لرې
په یوه اغزنه په یوه سوئ دښته
د درد له ناوې سره
په ویښه شپې تېروم
د مرګي ورې سپې چاپېردې رانه غېپې راته
د زغم په لاس کې مې چاره دمجبورۍ نیولې
دژوند له غوښونه مې
سپېوته بو تې نیولې
اود دردناوې ته دسرو وینو خالونه ږدمه
خوته
لکه دتېرو زمانو افسانوي شهزاده
دښاپېریانو درنګینو داستانونواتل
د پولادي مستو دېوانو دلښکرو سالار
زما په خواکې دبرېښنا په نیلي سپورتبرېږي
دنیلي شغ لکه دتندرآواز
زمادسرزما دزړه غورږونه ولړزوي
دزړه سالومې داحساس په ګوتو

د درد ، د ناوې په سروغوړوم
پاس دفضا په هاتفي شوندوکې
یودرد وونکی شان سرود خوروي
لکه دیوې زړې غمجنې کونډې
یوکړیدلی سرود
د پیغلتوب په خاطرو باندې لړلی سرود
خوداسرود د تندرونو په آواز کې ورك شي
ته مې په خواکې په یو نوي نیلي سپورتېږېږې
اوزه
ستا د نظرله هغه لوړاوه پوړیزه بامه
لاندې راولویدمه
د درد په ناوې سور سالو غوړوم

۲۸/ ۳/ ۱۳۷۰پېښور

غزل

ډېرېږي چې د هجرخزانونه وليدل
ما د ګل په سترګوکې ګلونه وليدل
پاتې وو وزرونه له بورانه په اغزو
مادګل په قبر بير غونه و ليدل
پخې يې چړې کړه چې لړمينه شي موسکې
کوردميني ړنګ دی غوځ مې زړونه وليدل
خدايه ! يو رښتيا کړه چې شودواړه غبرپه غبر
د پرمې دجانان په باب خو بو نه وليدل
اوښکې يې په غاړه لکه پېغلې پنډې دي
جوړمې په لبمو کې ګودرونه وليدل
څومره چې دښکلو شنه خالونه ډېرېدل
دو مره مې په خپل ځيګرداغونه وليدل
څمې شوکوي په مخ نوکارې لګوي
ماداسې دېوان داسې لاسونه وليدل

۳/ ۱۱/ ۱۳٦۹ پېښور

مهاجر لاسونه

زموږ مهجوروخولړوګـــوره پـــالي لاسونه
چې تاویه نه شي له صنم نه داخالي لاسونه ؟
حسن مودېرپه نښتیځـــلو زړونو ولمبـــاوه
زموږ په وینو سره ترلېچوودسپرلي لاســـونـــه
په دې ګناه چې دسپوږمۍ نورته یې لپې نیوې
غوڅ شول په ښخ کې دسپېدارتنکي خیالي لا سونه
زما دمینې ګلی ړنګ په دیوالګوېې پراته
له توږپښکې درالویدلي کشمالي لاسونه
پرېوت داکبر پا چادربارکې دشهۍ پوړنی
د زنځیرونوماران خوري دتوردلي لاسونه
د ګل په قبرېې جنډې دیادګارونو رپي
دتوربورا ځیري وزرونه دمالي لاسونه
دجهنم دشپواوږده تنده مووګاالله
سبا اوږده کړه دلمرجام ته ګلالي لاسونه

۱۳۷۰ پېښور

شنه شالونه

له پېغلو سروو نه لمبوکې سوې شنه شالونه
سپرلیه راشه چې له غیبه شي راشنه شالونه
دکشمالو شمال دخنو شپوکې شپه ونه کړه
له شوم سحرنه مروردي مېلمانه شالونه
مسیحا راشه په تار تار کې یې ساوغزوه
دمرگ په بت ساړه پراته دژوندانه شالونه
په نا اشنا وطن کې ډېر په زړه را ووري اشنا
سرته مې ایښی دی ستا خیال په څنگا نه شالونه
شوگیرځپلې سترگې څه ملال خوبونه گوري ؟
پراته په سرېې غشي غشي که بانه شالونه؟
ښبتنه څوبه چنگېزي پنجې کوڅې شوکوي ؟
مغل اسونه پښوکې مړي.پښتانه شالونه
په شال مینوزړونه وشیندل په شال په شمله
جنډې جنډې رېږي په غره په دامانه شالونه
د زړه جرس دشېن خالوکاروان ته وشرنگوه
چې د مایه له غاړو تاوکړي اوښبانه شالونه

۲۳/ ۹/ ۱۹۹۱دتنیو غرونه

دسترگو گودروڼه

ښکلو مې که زړه کې خنجرونه وکـــرل

ما په هر پرهرکې بهارونه وکــــرل

داداوښکو تخم چې ډیوې راشـــنې کوي

چاپه تورماښام کې سهـــارونه وکـــرل؟

نن چې دسپوږمۍ څولۍ کې ستورې تولوم

ګوري به سبا چې مې لمرونه وکرل

پام! په منصوري رنګین ګناه یمه مــیـن

رامې شي خندا چې تادارونه وکـــرل

وابه وري درخومستې نغمې دمحـبت

بیا دادم ګوتو شا تارونه وکرل

سپینې مرغه کې به تورو غرونوته راځې

تورو که څومینه کې تـــورونه وکـــرل

ناوې دموسکا ته به شالونه کړي راشــــنه

خیرکه مې دبڼه ګرېوان تارونه وکـــرل

ماتې به شي تندې دمودوپه پـــــونظر

سترګو که په زړونـــــو ګودرونه وکـــرل

جوړمې کړود درد سترې کاروان ته دمه ځای

ماد ژوند په شاړه کې شعرونه وکــــرل

پېښور ٤/ اکتوبر/ ۱۹۹۱

دسندروجامې

تالاترغه شوه ستاموسکا ستا دخبروجامې
اوښکې سنګې مې شوې جانانه دسندرو جامې
دجادوغشي شوکوې دشنو کوتروجامې
دېوانو یوورې ساپېرونه دوزروجامې
څه شوسپرلی چې په کې تک وهو دمینې کېږدی؟
څوبه شکوې تېره اغزي له ګونډوروجامې
خنډوهه خنې چې غرځې غوندې خوب ترپ ووهي
وریموته واغونده دمشکو دعنبروجامې
هغه مین مازدیګری مې په زړګي وریږي
طلا یې لمبه چې مینځلې په ګودرو جامې
مینه نورڅه ده دژوندون دمرغلرې یو آب
بدرنګه ولې ماتوې دمرغلرو جامې
چې په لمن اوپه ګرېوان کې سرحدونه رنګ شول
شي به جنډې دلېونو او ببرسروجامې
دسهرابي نظرکاروان مې لېوني شو درځي
که ستا دسترګو رستم واغوستې دزغروجامې

پېښور ۱۳۷۰/۶/۳

(c) Ketabton.com: The Digital Library

تنهاکي

گوتې تـــنهاکې په زړه هم تـــنهاکـــې
څه چې لـــيکم شي په قلم تنـهاکې
ورمې رندې وې خداى زده چېرته لاړې؟
دګل په سترګو د شبنم تنهاکې
دلېمو فرش مې ورته وغوړو ىء
هسې نه پښې شي دصنم تنهاکې
مانه سپېرې صحرا سپرلي وغوښـتل
اوس په اغزوکې لوېوم تنـهاکې
دردمې دعشق رباب کې خـالي وکړې
په زير تنهاکې اوپه بم تنهاکې

۱۲/٤/۱۳۷۰ تنې دنريزې کلې

خمار

دگربوانه په تاردانه دانه شــــو
ساقي راځه خماردانـه دانه شـو

ستا درنځورومړاوو سترګو په نوم
زمادزړه اناردانـــه دانـــه شـو

راځه په بام ټول کړو دستورو ګوهر
دهسك دپېـغلې هاردانه دانه شو

نظرمې ستادا ننګو په څـوکـو
لمرو په سپين سهاردانه دانـــه شو

له سپېلنيو درمـنـدونه ډك شـول
دمحبت انګاردانـــه دانــه شـو

زاهد په سلوتسپـــوورويشتــــمه
ښه شوچې بيايې واردانه دانه شو

پښې يبلې راغی د چړوپه څوکو
ستا په درشل بهاردانـه دانـه شـو

ترې کاروان ته لپې جـام جـوړوه
که دمنګو کتار دانه دانـــه شـو

پېښور ٤/ ٣/ ١٣٧٠

دختن تلوسه

لامې لېمې په اوښکو مستې نــه دي
دسلګو غوټې مې پرانستې نــه دي
په تا آیت دموسکا کــله راځـــي ؟
ماستادخولې سیپارې لوستې نه دي
دزړګي تاك يې راتـــه ونښتيـــځه
چاوې نغمې مې مې پرستـې نه دي ؟
زما زلمې نظرته نــاوې نـــه شوې
سترګو دې سرې جامې اغوستې نه دي
زړګيه خال شه په تخت وګړه يــرغل
د وروزو تورې يې پيوستې نــه دي
دښته دخيال مې تلوسه دختـــــن
ورکې هوسې لاچاراوستـــې نه دي

حمل / ۱۳۷۱/ پېښورخیبرپلازا

شهیدې پرښتې

دسمنګان شهزادګۍ کونډې دستم د لاسه
هريو سهراب موسورپه وینو درستم دلاسه
رابعې وینې کړې دبلخ په حمامونو غزل
یکتاشه راشه ستا د مینې د پرتم دلاسه
دشیطان غشوکړې شهیدې پاکیزه پرښتې
ګلونو څوړندې جنډې کړې دماتم دلاسه
دجهنم دروازې خلاصې دي سپرغۍ وریږي
دغوټۍ ژوند په اغزوپربووت دشبنم دلاسه
سهاره راشه دروحونو پتنګان مووسول
ډیوې دزړ ونو مویلیږي دتورتم دلاسه
دخیال مرمرراباندې وتراشل دمینې هنر
دهجران کرښې ورانوو دخپل صنم دلاسه
په هرپرهرکې مود درد مرغانو ځالې وکړې
چرې موښخې په پرهرد بې مرهم د لاسه
درخواووه پوړنې لرې کړه له ښکلې مخه
پرېږده چې مستې نغمې واورو د ادم دلاسه

حمل / ۱۳۷۱ پېښور، خیبرپلازا

د رې ښاغلي وينه

منم چې لمربه نن سباپه هوسناکو گوتو
دوچوښانگو په سرورگوکې
د پېغلتوب په خوب اوده تلوسه وتخنوي
دبادامي سترگو دبنکلي انتظار په خبربه
پاسته پاسته سپېڅلي سپين گلونه وخندوي
اومستانه سپرلی به راشي لکه
دشهنشاه دربارته شنه چپن په غاړه قاضي
درنگينی تسپې په لاس کې له خپل ځانه راضي
اودوړمو په لاس به سپړي دگلپانو دفتر
په هره پاڼه به احکام گوري دحال اوماضي
چې کله ووينې په هره پاڼه
دبلبلانو په نغمو لړلې
درې ، درې کنډوکي ښخېدلې وينه
ترخه خندا به وکړي وبه وايي
څومره زلميو بلبلانو له نکاح سره سم
دنيم بسملو تسرانو پـه ژبـه
دپولادي غشو په سرولاسونو
دژوندگلپېغلوناوکيو ته طلاق ورکړی

۱۹۹۲/۲/۱۸ خيبرپلازا پېښور

په جانان مېن

پربرېدیء چې په دارمې کړې دځان مېن
وایمه چې یمه په جانان مېن
وینې داحساس مې ښکلې نه غواړي
مورشوپه غمیو د پېزوان مېن
ستن مې کړقلم تاریې غزل غزل
شوم دلبونیو په گرېوان مېن
خدایه نه راځي عزیز دمصرشو
دابه یوسف نه وي په کنعان مېن
هسې نه چې تق زاره یې وچوي
لرخوشه وصاله په هجران مېن
مه ما توه زړونه خولعلو نه دي
ځله زړ و ې په بدخشان مېن
بس دی بلبلان په غشو مه ولیء
پربرېدیء په لاله په ارغوان مېن
وایم چې خزان دې هېو نه لیدای
دومره دې یم گله په ارمان مېن
زړه دې رانه یووړاو جرس دې کړ
ښکلیه اوس به خودشې په کاروان مېن

۱۳۶۹/تېي دچورکونډي دځنگل لمن

پاخه زګېروي

دغشو باد په ديوالونو ببـري وشـــوکـول
ښکلويې څومره په ماتم کې پيکي.وشوکول
ددیدارتږی مجنون څه وکړي په کومه لاړشي؟؟
چا، دليلا له قافلې نه ګونګري وشوکـــول
راځیء خولیء دسلیمان په سرکړو ناوې يې کړو
دېو، دارم له ښاپيرۍ نه څونډې وشوکـــول
دزړه توتې مې ستا ديدن ته له بنو کوزې کړې
ما،له توتې توتې کچکول نه پترې وشوکـول
حسنه نظردوړو سترګو په تا هېڅ نه شي کړای
تاته مې عشق يوه بکوا سپېلنې وشوکـــول
دخوبولودکاروان ښېرې مې واخېستـــلې
له څيګر خون مې پاخه شوي زګېروي وشوکول

۱۱/ ۳/ ۱۳۷۰ پېښور

سینګوګی

هلته يو سيندوكي غورزولي ده ځولي
داسي ښا يستوكي لكه مينه دسپوږمي
كړي نرۍ څپي يي له يو بل سره مستي
ليچي سره تاوكړي لكه پيغلي جينكي
* * *

شوريي دومره خوږ لكه نغمي وي دجنت
څاځي يي له څاځكي څاځكي مينه محبت
وګورئ انځورته يي هنداره شو فطرت
ناځي په كي ناځي د ښكلاوو قيامت
ايښي پرښتو ورته په بم په زيرلينده
داسي ښايستوكي لكه مينه دسپوږمي
* * *

ښكلي څوكيدار يي دي په غاړه هريوګل
هره پبلوشه يي ديوسف دخوبو ځل
پندي پري مچي دي لكه توري دغزل
يا يوتخيل چي څوڅو ځله شي صيقل
پالي پالي ورشي ورته ودريږي په ژړه
كړي نرۍ څپي يي له يوبل سره مستي
* * *

اچـوي پـه غـاړه يې بلبل دنغمـو تال
کيف يې په نغمـو کې د داوُد او دبلال
خوري خوږې تالې کله په سر کله په تاله
کلـه دجمـال په غبرګـې کله دجلال
مسته شي اووه شالـونه واچوي غوتې
لېچې سره تاوکـړي لکه پېغلې جينکې
دانکلي سيندوکي دادخداى دفـن شهکـار
دې کـې خداى ځاى کړى دنغمو يومست ابشار
ناست يې دى په غاړه يو شاعر مست اوخمار
دى تـرانې مينځې دربـاب اودستار
پټې لـه دپـوانو ورتـه راشي ښاپېرۍ
لـوڅې شي د «پړ» دجـامو وشلوي تنې
سرې سپينې مهينې لکـه وي دنوربېرۍ
هلتـه يو سيندوکي غـوړولي ده څولۍ
داسې ښايستوکې لکـه مينه دسپوږمۍ
کړې نـرۍ څپې يې له يو بل سره مستۍ
لېچې سـره تـاوکړې لکه پېغلې جينکې

پېښور خيبر پلازا ۱۳۷۱/۱/۳

دژوند پردېس او داسمان ښاپېرۍ

خدایه زما د زړه په وچه دښته
تاخوړباران دعشق راو وراوه
دا وچه دښته شوه په گلوپټه
مادډې دښتې دگلونو منځ کې
د ژوند پردېس ته له غونچو نه ګړه جونګړه جوړه
په دې ګلونو کې به رغښتې تل دخیال غړځنی
ورته راتلې لکه دمستو غزلونو توري
دښکلو ښکلو زمزمو سره دشاتو مچۍ
ته به خبروې خدایه !
ستا له فردوس نه به راتله یوه ښایسته ښاپېرۍ
چې لمبېدلې به تازه وه دکوثر په میو
په سپینه غاړه یې امېل دجنتي ګمیو
دنور پښو کې ګر ځېده په نازدګلو منځ کې
دشیطانانو له تهمت نه باغي
دپېغلتوب نشوکې ډوبه ډوبه
دژوند پردېس ته یې مچکې ورکړې

په توده غېږه کې یې کلك ونیوه
دژوند پردېس یې طلایي ځنو کې
کتارکتار ګلونه ولګول
دواړو یو بل سره دمینې مزې وغځول
خوداتنکۍ مینه پخه لا نه وه
چې شیطاني خزان دللمې ګلان وربېژول
د ژوند پردېس مې دګلونو په ځای
اوس داغزیو په کوډل کې اوسي
اوهره شپه په ښاپېرۍ پسې اسمان ته خېږي
دشنه اسمان په چړپیدلي سیندکې
دسپینو ستورود سپین کاڼو په سر
په ییلو پښو ګرځي د ښکلې ښاپېرۍ په لټون
له پاسه غږ راځي فریاد راځي او چیغې راځي
خدایه ازاده کړې د ژوند ددې پردېس معشوقه
د شپودېوان یې چې شهیده نه کړي
چې یوه ځولۍ دځراغونو راوړي
چې بیا ښایست دسهارونو راوړي

پېښور ۲۱/۱۲/۱۹۹۱

د زړونو ژبه

زه لاکوچنی وم چې دسپینې سپوږمۍ
په سترګکو پوهېدم
دنیمو شپو دبلبلانو په نغمو پوهیدم
زه د مچیو د سرود په زیروبم پوهیږم
مادمینو زړونو ژبه زده ده
داسې پسته مسته ده
لکه د شاتو دمچو ما لکه
زه دغزل په ګوتو
تنۍ دپرخې خلاصومه دغوټۍ دګمیس
زه له ګلپاڼو سره رازلرمه
دخوشبو یۍ په ژبه ښه پوهیږم
زه او وږمه چې چېرته لارکې سره مخ په مخ شو
خه غلي غلي سره ومو سیږو
دمایه اوښ دڅهوه یي اوسور بخو نو سترګو

دغتو اوښکو په اینو کې وینم
دلوټ کاروان دورك ځاروان دتصویر ونو جهان
زه د ټاګورګیتا نجلي سره سندرې وایم
دسپینو اوښکو په سپېڅلې ژبه
هرې سندرې ته په نذرکې زړګی ورکوم
زه د مجنون خړې خېمې ته زړه کې ځای ورکوم
ځیرې لمن یې لکه پاڼه د قرآن ښکلوم
په هریو تارېې دلیلا دعشق داستان ښکلوم
خوته !
دزرین تخت د پاسه ناسته اې دبخت شهزاده
ولې د زړونو په روانه ژبه نه پوهیږې ؟

پېښور خیبر پلازا ۸/ ۱/ ۱۹۹۲

ياغي بلبل

ته مې په غشو وله
خوزه په شنو ښانوکې نه پټېږم
زه په بربنډو غوړګو
دنغمو ټال زنګوم
ته مې په غشو وله
خوزه د ، درد په خوږو نه مړېږم
زه په سندروکې جمال زنګوم
زه یو مین یو لېونی اویو سرمسته بلبل
د ډاروونکې چو پټیا
دغوړېږدې په یاغي چیغو شلوم
خدای مې شیندلي دي په زړه کې دنغمو تخمونه
ته مې په غشوروله

زه دنغمو د پاخه فصل گډوم لوونه
د طلايي هلال په لور ، د څليدو نکو ستورو
دښکلي سيوري لاندې
گېډۍ ، گېډۍ يې ږدم دگل په درمند ونو باندې
ته مې په غشو وله
خوزه په سوو لوغړنو وينو
پېغلو غوټو ته ورکومه غسل
اودتنکي پېغلتوب
مبارکي ورکوم

پېښور ۱۳/۱۱/۱۹۹۱

دغزل تږی

زه دمابښام په گوټ کې غلی ناست یم
یم ه غزل ته داسې تږی یمه
لکه داوږي روژتي او لالهانده بزگر
چې دخواره او بلالي اذان یو تاندانتظار
په وچ زړګي تېروي
خیال یې د زړه په سوځیدلې ځمکه
دتورو غرو سپینې چینې بهوي
مانن سهار د لمر له سرې مشوانۍ
دتخیل قلم کې واچول زرین رنگونه
چې پرې رنگینه مستانه غزله
پاس په اسمان کې د سپوږمۍ په پاڼه ولیکمه
اې له رنگینو غزلونو ښکلیه !
اې دالهام الهې !
ستادورېښمینو پښو پسته ښکالو به کله راځي ؟
له ما شعریت لکه مارغه الوتی
راشه چې پاځي مې د زړه له ستوني
د بدرنگۍ بې هنرۍ خپسې
زه د رنگینو غزلونو تږی
ستا دموسکا دآیتونو تږی
تا ته بیگا دغزلونو مولۍ
وایه ! زما په باب کې هیڅ ونه وې ؟

۱۳۷۱ پېښور

ستړی کاروان

خدایه ! د گل کړې یې قدم قدم کې واړوه
ستړی شو کاروان دښاپیروارم کې واړوه
خاخکې خاخکې توی شو خال دغونډو غونډو زنوشو
نور خو دانا سوردمحبت مرهم کې واړوه
ښکلوته مې واوروه چې شمعو غوندې و یلې شي
زه دسوز غزل یم ما په زیروبم کې واړوه
لرمې داغریبه مینه کاږو زړو ته ورو له
یاد مې لکه اوښکې دلیمو په چم کې واړوه
زلفې تورتمونه غرونه کنډوونه شول
زه دسبا تری ما په پیچ وخم کې واړوه
باغ چې دشیرینې د الفت په اوبو ولامبي
غر د بیلتانه په فرهادي اړم کې واړوه
مانه غلو اغزیو دتیا کو پنې یتې کړې
اوس مې لوټ کاروان د پسرلو حرم کې واړوه

۱۳۷۰ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اننګي يې دومره سره په څه سبب دي ؟
عجيبه ده جنتونه په غضب دي

ښکلي مخ ته خامخا سترګې ور اوړي
بوراګان خو دګلونو په مذهب دي

دريا زاهدان سپي د دوزخونو
شاعران خو شاګردان دښکلي رب دي

وې يې سترګې مې درياب دی دزومه وړې دي
ماوې نه څم عادتونه مې د کب دي

ستا بانه مې د زړه جيب کې وهي ګوتې
لکه شوخ ماشومان څومره بې ادب دي

پېښور، سرطان ۱۳۷۱

غزل

په زړه مې ولې راورېږي څه باران خــونه يې
هسې مې درد راو يښوې گرانه درمان خونه يې

دمخ په پاڼه به دې څه خوږه غزله لـــيك وي
سپينه كتابه يادوم دې دومره گران خونـــه يې

دخيال هدهد دې څومره گڼ گڼ پيغامونه راوړي
دامې خطا وه چې ويل مې سليمان خونه يې

مابه بې وخته ليونی کړې په اغزو به گرځم
غبرګه رانه كړې ښكليه باغه بيابان خونه يې

دژوند دوچ ساحل په مخ مې ځدې شونډې نه ږدې
شنه سمندره زه دې څه كړمه توپان خونه يې

دنور په غشو مې له هسك نه په لېمو كې ولې
نه راځې ستورې داسمان شوې مهربان خونه يې

ښكليه سالار مې كه دعشق دمنزلونونه كړې
بيا راته وايه چې د رواغ وايې كاروان خــونه يې

پېښور، عقرب ۱۳۷۰

ګوره چې هېردې نه شم

ته به مانه پېژنې
خوزما روح درسره مينه کوي
زما د لوړ تخيل نوح درسره مينه کوي
چې دتيارو توپان په څکه راشي
دهسک درياب ته دې راوخېږوي
ماسره يو ځای دې دستورو په ګوهرو پسې
دسپوږمۍ سپينه نوراني بېړۍ کې وګرځوي
ستا په پاسته ورغوي وليکم دمينې غزل
«ګوره چې هېردې نه شم»
دايې ورونشيمسره وي
ته د ماشومې غوندی وتخنيږې
اوله خندانه شنه شې
ستا له خندا سره بېړۍ ساحل ته ورسيږي
او دتياروتوپان تالا والا شي
بيامې چې څوك درنه پوښتنه کوي
ته ورته وايې زه يې نه پېژنم
لامې ليدلی نه دی .

پېښور، خيبر پلازا ۹ / ۱ / ۱۹۹۲

ډالۍ

د در دمطرب چې په تارو کړه لیندۍ ونیسي
زما دمینې دغزل توري سلګۍ ونیسي
موسکا راتله دغوټۍ شونډوته خو وتښتیده
لکه خپسه دتنکۍ پیغلې مرۍ ونیسي
د دیدنونو دا قدغن اوتصور د جانان
ملنګې سترګې مې دخیال تښې څولۍ ونیسي
ملوك او وه جوړې د اوسپنې ځپلۍ کړې زړې
خدایه چې کله به په غېږه کې بدرۍ ونیسي ؟
سپرلۍ به هاله وي چې راشي یو کاروان ګلونه
تا ته ډالۍ شي اوستا ول په ول کوځۍ ونیسي

پېښور، بورډ ۱۹۹۱/۵/۵

غزل

کتاب مونه زده خو دمینې آیتونه وایو
داوښکو توري لولو ځیري ګرېوانونه وایو

موږ بلبلان دګل د زړو زړو پاڼوله مخ
راخځیدلي دسرو ،وینو غزلونه وایو

زموږ تندي په کاڼو وله چې کوڅه دې رنګ شي
خو دا کیدای نه شي چې کاڼوته به زړونه وایو

چې دترخې خندا په تېغ شي غوټې وینې وینې
داسې سروشونډوته مجبور یو پرهرونه وایو

چاوې په ځیو مینانوته یې دارجوړکړی
موږ دارته ځمې وایو ځنوته دارونه وایو

پالي زموږ ترانوورغوي څه لیدلي ؟
موږ د لنډ عمر خاوندان اوږده راګونه وایو

دما زدیګر په زېړه وینه یې داستان لیکلی
دمنګوټو په ټوټو بیا دچا یادونه وایو ؟

دعشق په باب کې شوې ښکلاوې د تاووس ښڼکې
د ژوند کتاب کې څه سندرې څه ویرونه وایو

دخوب کاروان مو شوکوچی کډې یې وتړلې
شپه ده د سترګو سره خمار ته ځراغونه وایو

پېښور ۱/ ۱۱/۱۹۹۱

يازه چې گيله ونه کړې

ښکلوکيه ياره چې گيله ونه کړې
په سپوږمۍ تڼاه مروري کرښې مه غځوه
دځپل زړگوتې په تنکۍ غوټۍ دې
دځپگانونو اوشکونو خزان مه ورو
هو دامنم چې موده ډېره وشوه
وختونه ډير واوښتل
چې په خوږو خوږو نغمو کې مې ستايلی نه یې
ښکلو کيه ياره چې گيله ونه کړې
تا خو ليدلی و
هغه زما دمينې ډك زړگی
چې ستاد حسن مرغه کۍ وه په کې ځاله جوړه
چې هر وزريې وخوږو کی مضراب
هره پنجه يې وه ذمينې زخمه
چې په رگ رگ يې شرنگولې راته
زما دمينې ستا دحسن نغمې
ښکلو کيه ياره چې گيله ونه کړې
هغه زړگی په غشو ولگيده
دصيادانو په تيرو او پولاد ينو غشو
په کې زخمی شوی خندوونکي او خوږې ترانې

لکه غزال غوندې ترې تم شو اوروتښتېدو
په غرځنو سترګو مين غزل
اوس چې له دې زړګې نه وينې ځاځې
په هريو ځاځکې کې يې پټه وې د وينو نغمه
له اسوېليو او سلګيوسره
د ژوبلو زړونو دنيا ګې ته غريو نيولې د رومي
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
ستا په کټ کټ خندا مې هيره نه ده
خوکه باوردې راځې
اوس مې دزړه په غوځو غوځو ټوټو
ستا دبې باکه سندريزو خندا ګانو په ځای
دچاپې شماره يتيمانو اوښکې
دانې دانې راځې اوشيندې په کې
اه..... د غمجنو سرود ونو تخم
ښکلو کيه ياره چې ګيله ونه کړې
صبرکوه خدای دصابروصل دی
خوب مې ليدلی دی رښتيا به شي
داپه جنت کې دباروتو دوزخ
قسم په خدای تالاوالابه شي
موسکا به راشي ديتيم په شوندو
په ناسور زخم به دسولې پټۍ ولګيږي
زما ارم نه به ديوان دجنګو

ترکوه قافه څې په منډو منډو
بیا به دې ښکلیه په شعرونو لمانځم
دسورکي لړلن به نسیم دشفلو په کوتو
ستا سره پېژوان ته به حیران کړمه زیږی مازدیګر
بیا به راواخلمه کچکول د غزل
ستا په درشل به درځم مست لیونی
ته به په سترګو کې مسکۍ شې راته
هرمازدیګر به راکوې د دیدنونو خیرات
ښکلوکیه بیا خو ، به ګیله نه کوې
څکه راغلی به وي مست پسرلی
هریوه ګل به وي په سرلکه پیاله نیولې
آن د کوثر دمیو
ته به په سروشونډو موسکۍ موسکۍ شې
تولې پیالې به شي له کیفه او له رنګه ډکې
یوخورشمیم به په کې ولمبېږي
بیابه یې زه اوته په سرواړوو
ښکلوکیه بیا خو. به ګیله نه کوې
زه به ګل پاڼو نه د پرخې دانې
دمست قلم په ژبه وڅیبسمه
ښکلو کیه ثاته به اهدا ، کړمه په مینه مینه
دمستو مستو اورنګینو غزلونو کاروان
ښکلو کیه بیاخو به ګیله نه کوې ؟

تني دنربزې کلې ۲/ ۱۱/ ۱۳۶۷

ته .....

ته یو شهکار وې شهکار

ته یو کتاب وې دښکلا د غزلونو کتاب
ته یو تخلیق وې دفطرت دیوه بې مثله شاعر
ته یې وې کښلی په باریکو ګوتو
دتبسم په قلم
ته یو رباب وې یو سرمسته رباب
د ژوند ګډا ته شرنګیدلی رباب
لکه ماشوم دې ووکټ کټ خندلي
دعشق په ګوتو تخنیدلی رباب
ته یورباب وې یوسرمسته رباب
ته مستانه ساقي وې
ستا په شرابو کې په جوش وو دالفت رنګونه
تا دتاك وینه نښتېځله دصفا په ګوتو
په کې یوه ذره کینه هم نه وه
ته وې مونس دتږوزړونو او دوچو شونډو
ته یو سخي ساقي وې
اوستا شراب دشومنتیا خم کې راګیرشوي نه وو
ستا میخانې لکه چینې بهیدې
چې د زاهد ورته توبې ماتیدې
اې ښایسته شهکاره

اې دغزلو يو رنګين کتابه
هره لحظه دې لولم
هرشومه دم دې هرغزل په ترنم ترنم
خونه پوهېږم نن دې هره مسره
لکه يتيم وي چا وهلی په ځېرو ځېږو
راته وږې وږې سلګۍ وهي
ګيله کوي خو دمسرومرۍ ته غوټه ورشي
زما بنو باندې دخوب ديستو ګوتو په ځای
يوڅو سپرغۍ وي چې خوبونه لوټي
بانه په پام پام رپوم چې سپرغۍ ونه لوېږي
اوته پرې ونه سوځې
زماد نن دور غمجن ربابه
ولې غمجن ژاړې
ته چې په بم ژاړې په زير ژاړې
دکوم شهيد سرود په وير ژاړې ؟
ستا د نغمو دکفن
دهريوتارپه په غېږ کې
کومه د ژوند درخو شهيد پرته ؟
پرون چې شين وې له خندانه ولې نن ژاړې ؟
ته ای ساقي د ترو زړونو ساقي
دلېونو دمحفلونو ساقي

وایه خبریې که نه ؟

ستا لېوني خواره واره دي دخمار په غرونو
ځي د تنباکو په پنوکې د انګار په غرونو
یو څو هوښیارو دې جامونه مات کړل
چادې کنډول چادې خمونه مات کړل
اوچا چې ته وې غزیدلې لکه مینه په کې
هغه له مینې نه ډك زړونه مات کړل
دتاك له وینې سره ګډه شوه د زړونو وینه
ستا دمـینو وینه
ستا د، رندانو وینه
کله به ستا له خمارو اوله ملالو سترګو
داوښکو مهر دخندا په ګوتو ونړیږي
چې بیا دامست خمارځپلي رندان
په سرجامونه د انګور واړوي
توبې توبې په سره تنور واړوي

۳/ ۲/ ۱۹۹۱ پېښور

تبسیدلي اخترونه

پټ مې په زړګي کې يوځو سوي غزلونه دي
وادې يې ورې چاسره چې کانې نه دي زړونه دي
ګوره دبنو په ستنوڅه ډېرې جنډې رپې
ړوند خونه يې ځومره مې د هيلو مزارونه دي
تنده ما توې خوړه نشه دمينې هم لرې
اړوه په سرېې که ترخه زما جامونه دي
ستا دطلسمونو پسرلی مې پيژندلی دی
څوك به داسې ووايي چې اورنه دی ګلونه دي
څه تاندې غوټۍ څومره تنکي ګلان يې وربيل
دلته هم لوونه دي اوهلته هم لوونه دي
ستا دمخ داسپين سبا به کله په کې وينم؟
څومره دې اوږده دتورو زلفو ماښامونه دي
خال که په تندي لګوې راشه دادې ورځې دي
تن مې په رګوکې د تودې وينې موجونه دي
کله به قدغن ماتيږي خدايه ليونی شومه
سترګې مې ديدن ته لاداوس نه کچکولونه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره شپه خوبونو کې لیلا د آزادۍ راځي

ویښ چې شم هغه خړې خېمې دي هجرتونه دي

دلته دارمان په‌حسین غشي د یزید اور ي

ژوند مې عاشورا شو تبنتیدلي اخترونه دي

خدایه یو دعشق ابن اذر ورته راولیږه

جوړ د زړه کعبه کې د بتانو حکومتونه دي

مایې جنازې دنیم بسملو نغمو وړې دي

داخود کاروان یوځو ژوندي غوندې شعرونه دي

ثور ۱۳٦۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظارپه کلي

اوښکو مې مهرلګولی ددیدار په کـلي
خدایه تېربرم بې دیدنه د خپل یارپه کــلي
تږی زړګی مې شو کباب کباب دمینې په اور
اوښکې مې وسوې اوپخیږي مې سرې وینې په اور
کاشکې لړمون راته څوك وسیځي دپینې په اور
نه شته ساقي ؟ چې لړمې راشي دخمار په کلي
د یار په یاد مې ژوندی سترګې له څمبارنه پاتې
لکه په ګل کې مړ بورا وي له بهار نه پاتې
د ژوند رباب کې پټ سرود یم له شا تارنه پاتې
همد مه کله به راځې د انتظار په کلي
دهجر شپې مو په تیندك دي ډیوه ګۍ نه لرو
په اغزو زړونه ور پېیو باغ کې غوټۍ نه لرو
ناسور زخمونه ګرځو و مرهم پټۍ نه لرو
ځۍ چې ورځو یه لېونو د پرستا ر په کلي
توري لیلا څمې دي څنډوهه ادا دې نه زده ؟
په دې اوړ دوشپوکې دښکلی مخ سبا دې نه زده ؟
مجنون به وګتې دخدای په در دعا دې نه زده ؟
راځه کېږدی دعشق خوره کړو د بهار په کلي
سپرلی پټېږي دسرو وینو دالوان په کفن

هسې نه تاندې غوټۍ تا وشي دخزان په کفن
ويښ يم که خوب وينم مخ پټ دخوږ جانان په کفن
مسيحا کله به را درومې دبيمار په کلي ؟

په شنه اسمان يې چې بوډۍ دمينې تال زنگوي
ذره ذره پکې دنور او دجمال زنگوي
سپينې کوترې يې په غېږکې پروبال زنگوي
موږه مهجوروړځو د داسې يو د لدار په کلي

موږ دتنهاکو په پنو کې په اغزيو راغلو
دمرگي غېږته په گډا او په مستيوراغلو
خندا موحق ده په کړليچ کې دسلګيو راغلو
کاروان ته لار ورکړئ چې خورشي دسهار په کلي
دلمر په کلي د خوږ منو د کرار په کلي

۳۰/نومبر/ ۱۹۹۰ تنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء: شهید مجروح ته

جلوه زار

یو زړګی وي په تېرکې ، خوچې وخاندي بهـــارشي
عشق یې وداغي مجروح شي ، دلاله غوندې داغدارشي

دخزان ترخې سیلۍ کې ، قافلې دمشـکو کـوچ کړي
خوشبویي یې لاسپواشي ، چې یې پاڼې تارپه تـارشي

هره اوښکه یې تابلوشي ، دصـنم دګرمې میـــنې
هجران هسې شان رنګین کړي ، چې وصـال به ترېـنه زارشـي

مرګ په برګوورته ګوري ، خو جذبې خاندي حـق وایي
عشق یې نه پرېږدي قرارتــــه ، که منصورغــوندې په دارشـي

چې په مینه کې قربــان شي ، هغـه زړه د زړو سلـــطان شي
دتاریخ دناوې خال شي ، رنګ دوینوېې یـادګارشــي

چې فـــریاد داولســونو ، دبلبل غــوندې نغـمه کړي
د ژوند سازېې نیم بسمل شي ، دصیاد په غشـــوښکـــارشي

د زړګي یوښکلی لعل وي ، غېږېې دکه وي لــــه نورنه
دبې قدرو په لاس ورشي ، په ایروکې ورګـــوزارشي

خو دانورپه ایرونه مري ، دا بـــــه زړو نوکې بلـــېږي
که یوځای په ایروپټ شي ، په سل ځایه جلـوه زارشي

پسرلیه ! ته وکوه یې ، له زخمونو نه ګلــونه
چې آرام روح د «مجروح» شي ، چې فردوس ورته مزارشي

چې نغمې یې په ژړا دي ، ګرم یې مه بولئ عالمه !
څوک به ولې نه ژړېږي ، چې «کاروان» بې بې سالارشي

ننهې ۱۳۶۶/۱۱/۲۳

ای د سپېدو پر ښتې!

ای دسپېدو پر ښتی
له خو به وغځېږه
په کرشمو کرشمو وغځېږه
دشپوڅادرله ګلابي بدن نه وغورځوه
دلمرزريني جامې واغونده ادا وکړه
عمرژړلوته په سرو شونډو خندا وکړه
اودسپوږمۍ له ميخانې نه راوړه
دمينې ترږوته د نورجامونه
پرېږده خواره چې شبې په وچوشونډو
لکه دستورو څاڅکي څاڅکي شراب
پرېږده دمينې لبونی دې هم شي مست اوخراب
ای دسپېدو پر ښتې :
اوس که پېغلوته يې خوپېغله به شې
دښکلا رازيې يوه غوټه يې چې وسپړېږې
که د چړو په څوکو لاره وې هم
دعشق مجنون به ستا درشل ته درځي
په تورپټکي کې به تومبې د پلوشو ګلونه
دتورو شپو په غېږکې واخله نوراني ګامونه
دمهاجرو د خېمو غېږې ته

راوله راوله دنورقافلې

اودا دنور قافلې

دیوسفي کمیس په عطرو باندې ولمبوه

دلردسترګې هار پرسپینه غاړه وځړوه

عزیزدمصرته ورياد کړه د کنعان يادونه

اوپه مهجور«پسرلي» و وروه

دخوږوصال د جنتونو ګلان

داستقلال دجنتونو ګلان

ای دسپېدو پر ښتې

له خو به وغځېږه

په کرشمو کرشمو وغځېږه

۱۳۴۹

دپرښتې خوب

یو چمن وشین چمن و.
داسې ښکلی
لکه لرې دشیطان له وسوسونه
خوب دښکلوپرښتو
دګلونو وه ښکا لو
دمرغانو دنغمو
دوږمود قافلو
یوله بله وو تیکر
لکه څونشه مستان
خدای راکوزکړد فردوس له ښکلې غیږې
یو مین شینکی سحر
اوس یې ورو ورو لمبوې
په چینه دتنکې لمر
لکه ولامبې مریمه
څوبدرنګې زمانې ته
کړې له غیبه را پیدا
یو مشال یو مسیحا
د فطرت له رنګینیو
دښکلا وو په لمن کې
یو ه پیغله په ترپکو
لکه مسته غرځنې وه
دمړوند بنګړې یې مات وو

مستانه وه لیونی وه

د سپرلي په شنه سحر باندې مینه
په چمن باندې مینه
په مین باندې مینه
جنتي موسکا په شونډو
او خولې له گلو ډکه
ته به وایې چې دشاتو یو مچۍ ده
په گلونو باندې گرځي
یوخوږو کې انتظارېږي
په لېموکېښې په څپو دې
د گل ځانگو لاندې گوري
لکه زړه چې ورنه ورك وي
له خندانه تکه شنه شوه
خپله ورکه یې پیدا کړه
پسې منډې وهي تښتي
دښکاري په شانې داهم
خپل ویشتلی ښکارراتیسي
خپل مین دلدار رانیسي
گیډۍ زلفې یو خوا بل خوا
په اوږو زنگوي خاندي
پسرلی یې شرمنده کې
داسې نازاو اد کاندي
خپل مین په غونچوولي
عشق دحسن او وصال په ډیوو ولي
دواړه سترې اوستومانه

دچینې په غاړه کېني
چینه سپینه راخوټکېږي
نه به وایې دحیات چینه هم دا ده
اوبه سپینې لکه تکې سپینې اوښکې
لکه دوو خوږو مینو
له اوږده هجران نه وروسته
د وصال په شیبه ښه ډېروي ژړلي
داچینه وي د دوي اوښکو بهولې
دواړه لپې کړي ترې ډکې
يو ديو اوبل دبل په لپه خوله پړدي
لابې غرېپ هم کړی نه وي
نه چینه وي نه يې ياروي
پرهرژلي پسرلي وي
يو غمجن غوندې سهاروي
پرښته داسې خوبونه
هره شپه په خوب کې ويني
خو چې ويښنه شي ژړېږي
په ماينونو غوټه پښنه يې
گرځيدونه نه جوړېږي

پېښور – حمل ۱۳۷۰

څلورتوتکی

دشنه اسمان غېږې ته والوتې څلورتوتکی
تورومښوکوکې یې راوړې دګلونو پاڼې
هره ګلپاڼه وه د پرخې له سرو اوښکو ډکه
دبوډۍ ټال نه یې وزرونوکې رنګونه راوړل
اودا څلورتوتکی
ستړې شوې کېناستې دلمرپه‌ء ونه
دنورپه څانګه کې یې وغزول
دبوډۍ ټال دهریو رنګ تارونه
په هریو تارکې یې ګلپاڼې او دپرخې اوښکې
په هنر وپېیلې
دتوتکیو دا ، وړه اودا رنګینه ځاله
دنورپه څانګه د زانګو په شانې وزنګیده
لکه ماشوم په کې للوللو شوه
یوه دنیا یوه رنګینه دنیا
یوه موسکایوه مالګینه موسکا
اودې څلورو توتکو د رنګینو په غېږکې
خوبونه ډېرولیدل
شینکي شینکي تنکي تنکي خوبونه
ملکوتي اوجنتي خوبونه

دغه ښکلا دا ، یزداني ښکلا
د اهریمن په کرغېړنو اوبدرنگو سترگو
لکه اغزي لکه لشې لگیده
د اهریمن له خبیثه اروانه
یولوی ښامارجوړیده
په تورو وریځوکې راته اوتاویده تاویده
دلمر په ونه یې دزهرو خیته واچوله
نوراني ځانگې یې کړې خچې پچې
په کې لمبل به چې ځلورو توتکیو په ناز
دشینکې خوب هغه تنکۍ تنکۍ چینې شوې وچې
دتوتکیو ځاله لولپه شوه
د ښېلتانه دسرو دونو باران ووریده
وصال وړې سلگۍ وهلې اویتیم پاتې شو
اودځلورو توتکیو داړوکې کاروان
دمینې زړه و،دهجران په چاړه نیم پاتې شو
خدای خبردوې توتکۍ چېرته او دوې چېرته لاړې؟؟
دسبا سپینه کښتۍ
دشنه دریاب اودخواړه غوندې شمال له غېږې
وحشي توپان په تورو تورو پنجو
دتورو شپو دگردابونو غېږته ځنډوهله
خودسبا ماښو په سپینو نوراني لاسونو

دلمرپه ونه دپراته ښامار په لویه خېټه
دسپینو غشوګـــو زارونه وکړل
ښامار ویشتلي فریادونه وکړل
زهریې ګډله تورو وینو سره وبهیدل
دلمرله ونې نه راپرېووت تاوې غرونه ړنګ شول
خاکي نړۍ کې زلزله شوه دېوالونه ړنګ شول
دا زهرجن ښامار، دا لوی ښامار
داخبیثه او دا پلیته اروا
د اهریمن کالبوت ته ننوته
خو خدایړونه پوهېږم
زموږدښکلي سبا سپینه کښتۍ
دتورو شپوله ګردابونو راوتلې نه ده
دلمرپه لویه ونه
اوس هم واړه ماران تالونه وهي
هغه ځلورتوتکۍ ورکې دي اوهېڅ نه راغلي
دنورپه ځانګه یې رنګینه ځاله جوړه نه کړه
اې دسبا کښتۍ کې ناستو په رڼا مینو
ستاسوپه منځ کې تاسې وګورئ چې شته اوکه نه ؟
بومستانه شپونکی چې روح یې له نغمونه ډک وي
چې هرنظریې دطورغروي له ډیوونه ډک وي
راشي دلمردونې

دترهیدلي سیوري لاندې شپېلۍ وغږوي

په پاړوګړوګوتو

چې دنغموپه جادو ګروګوتو

دنورله ځانګو ماران وشو کوي

چې ورته ماتې کړي په ښکلو اوپستو کو، ګوتو

هغه ترخې هغه زهري تناکې

ترخه ترخه زهریې وبهوي

بیابې خوږې شپېلۍ ته هسکې غږې ونځوي

چې دلړونې ته یوسپل دتوتکیو راشي

دنورپه هره غزیدلې ځانګه

ځلور، ځلور توتکۍ ځالې وکړي

پېښور ۱۳۷۰/۵/۱۵

ازانگې

ګله دا دېره موده
ستا د ورمو پستې وربښمينې ګوتې
مستې شي مستې شي زما په زړګي ټمبل وهي
زما دروح په کړنګو کې ازانګې خېروي
ګله په تاپسې ما
درنګ نړۍ کې دوه مين بوراګان وګرځول
خوګله تا
تا دنغمو په هغو شنو پاڼو کې مخ پټاوه
ګله تنکۍ وې چې تا
د بوراګانو د پستو مچکو تاب نه لاره ؟
ګله ګونګۍ وې چې تا
دوو بوراګانو ته دمينې يو ځواب نه لاره
تنکۍ به وې ګله ګونګۍ خونه وې
نغمه نغمه شوې اوريداى مې شوې ليداى مې نه شوې
ستا دې په خپل حسن سوګند وي چې ر ښتيا ووايه
ته چې دخپل وجودله باغه راځې
زما دخوب اغزنې دښتې ته پښې يېلى راځې ؟
اوکه مرغه غوندې بڼکې وکړې ؟
ګله صفا ووايه
ولې زما دغزل هرتوري ګلدان ګلدان شي؟
چې له تاغېږتاو وي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۳۰

دارغوان خوب

په زړه مې اور بليږي يا د، د جانان چېرته يوسم ؟
چې په کې ونه څوځي ، روح دارمـــــان چېرته يوسم ؟

ښکلی نادان دی ترې امېل دغــاړې نه جــوړوي
وايه داني دانې د دروهــرجان چــېرته يوســم ؟

مصره ! په تاکــې خويوه زليـــخا هم نه وينـــم
وروڼو شړلی دا يوســف دکنــعان چېرته يوســم ؟

داسې لېمه نه شته چې رنګ يې شي اوبټ شي په کـــې
په وينو سور خوب ، دزخـمي ارغوان چېرته يوســم ؟

ماوې چې خپور به يې په څنو کړې دا زړه مې درجار
اوس نو ريښې ريښې سالو د الــــوان چېرته يوسم ؟

خپل مې ختن خپل مې ښکاريان دي او غرخې مې خپلې
له خپل ختن نه پردي غشي کمان چــېرته يــوسم ؟

چې مې د خيال په پستـه دشته کــې اغزي خواره شول
زه د وريښمينو غزلونو کاروان چېــرته يوســـم ؟

پيښور خيبرپلازه ۲۷/ ۱/ ۱۳۷۱

د پسرلي ګلپیغله

شپه دخوبونو په تبال وزنګیده
لکه ماشوم چې له ژړا وروسته په خوب ویده شي
داسې چوپتیا او کراري خوره شوه
دپسرلي ګلپیغلې غلې غلې ساه واخیسته
او دمـین فطرت له غېږې ورو ورو ، وښوییده
ځان یې بربنډ دسپوږمۍ مست ابشارته وغورځاوه
له ډېر هوس نه ورته سپین ستوري اوبه اوبه شول
راغلل دوړانګو په نریو لارو
په سپینه غېږکې یې خواره واره شول
د پسرلي ګلپیغله
سلیماني تخت ته بلقیسې غوندې وختله
دپرېشانو اوربلونو په غمجنه مېنه
او د داغلي لاله زار په وطن
دلمدو څنو خو شبویې ورویي
سرو غونچوکې د تاوده ژوندانه ساه پوکوي
دپاکې مینې ګنهګار وته جنت جوړوي
خوای عظیمه خدایه !
زموږ د ژوند هره لحظه درته سجده شوه
خدایه که غوښې دې کړې
دجهنم دسرو اورونو ژبې
د اهریمن د طلسمونو ژبې

پېښور ٤/١/ ١٣٧٠

قحطي

نه هنګامه دعشق سره ، نه دجمال قحطي ده
ای ښکلیه یاره نوبیا ولې دوصال قحطي ده ؟
داچې یادونه یې په سرو اوښکو کې بل ساتمه
د ار ما نونو هدیرې دي دمشال قحطي ده
زړه دې پیدا کړه که له زړونوسره مینه غواړې
له پښتون زړه نه خو خبرېږي چې دســـوال قحطي ده
پیوند د وروځوکې خوګټې خالونه نه ځاییږي
په دې ساده ښکلي محراب کې دیو«خال» قحطي ده
ولې تندي مو اورنګانو ته سجدې لګوي؟
دا د رحمان بابا قحطي که د خوشحال قحطي ده؟
لړخو ارام دخپلو وینو په سالو کې هم شه
ناسورپرهره دمرهم او د دسمال قحطي ده
دآزادۍ باز به الوتو د پامیر په څوکو
داسې ښکاریږي د وحدت د پروبال قحطي ده
کاروانه څوك دې فریاد ناورې سره اوسپین نه لري؟
او کنه تاسره دفن او دکمال قحطي ده ؟

دتنهو غرونه

۱۳٦۸/۸/٦

ا هداء : دشهيد شمس الرحمن او
شهيد محمد ميرپاکو ار واوړته .

له وينو ترموسکا

څه مستانه شوردي غوړونه کيږدي
چيرته مسيح په هديرو راغی
وګوري مړي له خندانه شنه شول
مړاوې غوټۍ په يوه سترګك دشبنم وموسيدې
له مرګ ياغې شوې دسيلۍ په غيږکې وغزيدې
ګوري ګلونه شوي جنډې جنډې شوې وريپيدې
ځومره بې باکه دا غزوپه څوکو ونڅيدې
او دپيري د خزان مړي پورې وخنديدې
څه مستانه شور دی غوړونه کيږدي
رندې رندې شوې دپيړ يو دکوډ ګرو سترګې
شينکی آسمان دکوه قاف په لمن ووريده
ډيرين ديو دمنارې له سره وښوييده
يو ه ژورګړنګ ته وغورځيده
هغه لاسونه يې ټوټې ټوټې شول
چې ماتولې يې دقاف دښاپيرووزرې
څه مستانه شوردی غوړونه کيږدي
دښا پيرودځو بوی راځي
هلئ زموږدکلي
په هغه سترې ملوك زيری وکړئ

بذري جماله يې سلام ته راځي
څه مستانه شوردي غوړونه کيږدي
راغلي ځپې دسندريزې خندا
هغه دي هغه ، دبتانو جنازې ورتي
چې دسحر وينې يې ښنبلې هغه شپې ورتې
هغه چې تش نوم يې دښارپه مرۍ
لکه خپسه پروت و
يوه ياغي آواز دښار له مرۍ وشو کاوه
دوخت بوډۍ زړه ريتا ړه کې دغوتې په شان
دعدم تاخ ته ورو وره وغورځاوه
څه مستانه شوردي غوړونه کيږدي ء
څه دتودې موسکا تندرونه اوري
دړنو اوښکو دريا بونه وچ شول
جادولوګې شو ، طلسمونه وچ شول
جادو ځپلې سترګې وغړيدې
هلته دوينو دساحل په غاړه
د يوه نهنګ له ګنده شوې تنې
دچا په وينو لمبيدلې شال بادونو يوړ
دنظر غشوته بربنډ پاتې شو
سور خونړۍ جهان يې شنډ پاتې شو
ژر به دخاورو په انبارکې پټ شي

څه مستانه شوردي غورځونه کيږدي٠

هلته پوشکين له غزليز وسترګو

دتولستوي په مينه ناکه څېره ووريده

وې يې داښکلي اورنګين محشر له کومه راغي ؟

چې د بتانو نړۍ ونړيده

دتولستوي په شونډو

يوې خوږې موسکا بريښنونه وکړل

له نازه ډکه اشاره يې وکړه

دجنوب لورته يې اوږده او مرمرين لاسونه وغزول

۱۳۷۰/٦/۱٦ پيښور

ددیو دقهر په ځیر، دوه لاسونه

دیوه وجود ، دوو پولادي لاسونو
غنچې غنچې گلونه وغوړځول
دهريوگل په شوكیدلې پاڼه
دوه دوه سپین بوراگان
لکه د پرخې په ځیر ، وورېدل
دا پولادي لاسونه
دگل دهرې یوې پاڼې په مخ
دڅاڅكي څاڅكي پرخې پرخې په سر
تیرې پنجې راكاږي
دهرو دوو ، دووبوراگانو ترمنځ
دبیلتون برېدجوړوي
د دیو دقهر په ځیردوه لاسونه
دتورو كاڼو خواته وغځېدل
ځولۍ یې ډكې كړې له تورو كاڼو
دښاپیرۍ په غیږكې سپینه ښیښه
په كاڼو ولې چې ذرې ، ذرې شي
چې رڼا بوره شي تیارې خورې شي
دغه ښیښه دیوه وجود او د دې دو و لاسونو
دروح له میوډكه

۱۳۷۱ ثور

پېښور

باغ

په هغه شپه چې دبلوغ باغ ته ورواوښتمه
دپنځلسمې بسپوږمۍ
زما ښکالو دپلو شو په غوږو . واوریدله
له شنې کړکۍ يې لکه لور دباغوان سر راوايست
باغ يې دنور په رڼو کاڼو وويشت
سترګې مې وبرېښيدې وځمبيدم
زما تندی لکه د باغ ګلاب په وينو سور شو
يوه ګړۍ ديوې ونې لاندې ودريدم
وربځو ورېښيمن شال دسپوږمۍ په رخسار وغوړاوه
ساړه شمال مې ماشوم درد په ټال کې وزنګاوه
زړګي مې وربځو ته يو ه دنيا دعا کوله
په يوه تږې تلوسه بدل شوم
هرې شيبې د کال پېښې کولې
دانتظار دېوانو
دشيبو غرونه وو په لار کې ايښې
اوپه دې لاره يوه ستړې قافله دوړمو
دچا دځنو خوشبويۍ باندې لړلې وه راورسيده

دتصور په ائینه کې یوه ښکلې راته وموسیده
کړنګ شو آینه زما دخیال له لاسه وغورځیده
زه له خندانه شین شوم
یوی ښایسته ښاپیری غېږه راکړه
زما په خوږ سترګویې وموښل تنکي لاسونه
زما نظر بدل شو
زه د ګلونو په لوستلو باندې وپوهیدم
په هره پاڼه کې مې یو د یوان غزل ولیدل
بیا ښایسته ښاپیری غېږه راکړه خوله په خوله شو
تنده یې وموښله
زما په تنده پورې
زما له خوب سره اسمان ته لاړه
په سپینه تنده یې سور خال ځلیده
لکه زما د غزلونو اروا
لکه ښایسته دسهارونو ستوری
ځم دنغمو په سیندکې غسل کوم
او د ګل کښ په غاړه
دسحر لمونځ کومه

پیښور ۶/ ۳/ ۱۳۷۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ دکلي شنه توتیان سپیني کوترې

خدا یه ستاکومې پرښتې واخیسته ؟
په نوراني منگولو
دکلو ږموپسته وریښمینه جارو
چې یې دلرکلي اسمان جاروکړ
له تورو وریځو اوله تورو لړو
خدایه دلرکلي په شنو توتیانو
په سپینو سپینو جنتي کوترو
ته ځومره ډیرورري
دښایستو نو باران
چې له بڼکونه یې
بوی دچنډنو راځي
چې له خبرونه یې
بوی دسندرو راځي
خدایه بخښې مې که نه ؟
توبه توبه
دلراوبرکلي عظیمه خدایه !
له تاکومه گیله
ستا هغه ډېرې پرښتې خدایه په کومه لاړې ؟
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جاروکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تورو وريځو کې د پيغلې سپوږمۍ ساتربته
په تورو وينو کې شوه سترګه د لمرلته پته
ته ورته غږکړه چې دبرکلي اسمان جارو کړي
زمو ږدکلي شين بڼکي توتيان
کوي هرچاته دسلګو په ژبه
دخپلو ماتو وزرونوبيان
زخمي مريوکي دمستو الوتنو نغمو
دوينو زنګ نيولی
زموږ دکلي هغه سپينې اسماني کوترې
چې دسپوږمۍ په سپينه شپه يې دسوما ګلونه
په پيغلو پيغلو ترانو کې ستايل
خونن د بر کلي وريښمينه فضاء
اغزي اغزي غونډې ده
د سپينو سپينو اسماني کوترو
د زړونو وينې څڅيښې
زموږ دکلي ښايسته کوترې
سپينه سپوږمۍ په خوب کې وينې اوسوما په خوب کې

پښمور ۱۳۷۰

د دیو دلاس دماتیدوسندره

زما دروح د ونې
په هغه جګه غوږګه
یوې خوږې یوې پستې سندرې
لکه د سپینې اسمانې کوترې
له زیروبم نه جوړوله ځاله
ورته راتله دښاپیرو له وطن
لکه بدرۍ جماله
په سندریز انداز کې
ته لکه دیو غشې لینده په لاس کې
ماستا دغشو شغاو اوریدله
لکه شاهین وې خوشې
په یوه کوتره پسې
غشې دې شغ شوراغې
زما سندره پسې
او د زړګې په سرمې ولګیده
زما د روح دونې
هغه اوچته غوږګه وریپیده
دزیروبم له ځالې والوته
زما سندره د کوترې غوندې

دښاپیرۍ بدرۍ جمالې غونډۍ
پستنه لاړه دارم په لوري
د شهادت په وزرونو د عدم په لوري
او په ښې لاس مې پولادي غشی له زړه راوکیښ
لکه قلم زما د زړه له مشواڼۍ نه ډک و
پولادي نوکه یې په وینو سره وه
په خپل ورغوي مې پرې ولیکله
دناویلې ښایستوکې اوپستې سندرې
دشهادت ویرنه
دهغه لاس دماتیدو سندره
چې غزلګرزړونه په غشو ولي
چې داروا له ونې
سپینې کوترې شړي
زما مزار ته لوحه مه جوړوۍ
زما کیڼ لاس زما دقبر لوحه
راټوکیدلې ده د زړه له تله
پرېږدئ ولاړه دې وي تل ترتله
چې لاروي مې په ورغوي لولي
د دیو د لاس دماتیدو سندره

پیښور لخیبر پلازا ۱۳۷۱/٤/۲۸

دباران زګيروی

دا څو شپې سرپه سرد باغ په ستونې
يوه خپسه ناسته
د باغ تنکي ګلونه
اغزن څربونه ويني
باران له تري باغ نه باد په ديکه ټيل وهلو
او داغزوپه څيريې و واروه
پاڼوزګيروی د باران واوريدو او وبوږنيدې
دسپيره بادله ويرې ورپيدې
بلبل دپرخې په ځای سرې سکروټې وڅيبنسلې
ژبه يې ګونګه شوه نغمې نه ورځې
خولا دګل کنډول يې هيرنه دی توبې نه ورځې
آه دماشومو ګل غوټو په شونډو
سپېره ګردونه پراته
اغزوتيونه د سپوږمۍ رودلي
په هره څوکه يې ټوټې ټوټې الماس ځليږي
اوس په ګلونو باندې ناز څرڅوي
باغ د فرعون په قبضه کښې پروت دی
اوچار چاپير ترې د اغزيو د يو الونه تاودي
باغ ته په شنو ګامونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هابنديوان پسرلی نه شي راتلای
داپسرلی هغو الماسو غیږکښې ټینګ نیولی
چې د فرعون دا غزني ږيرې
په هريوتارتارکې ټالونه وهي
موږ په موسی پسې ليمه شوو
که چیرته راشي يو ماشوم موسی په پالي پالی
چې د فرعون له اغزني ږيرې
داني داني الماس راوشو کوي
هغه بندي پسرلی والوزي بڼکې وکړي
زموږ په باغ وزرې وغوړوي

پېښور ۱۹۹۱/۱۰/۱۷

دباروتو دوزخ

دوزخ دی دباروتو جنتونه په کې سـوزي

سپرلي په کې ایره شول سره گلونه په کې سوزي

د تاندوتنکي هیلو دموسکا غوټۍ لمبه شوې

بس میني هدیرې شوې مشالونه په کې سوزي

عشق وسو ، لولپه شو په ښکلا اوري سکروټې

وصال په کې ستي شو هجرتونه په کې سوزي

ویشتلی دنورغشي بوډۍ تیال په لینده نه شي

اورونه دي لوگي دي اورنگـونه په کې سوزي

په زړونو اوربلیږي خدایـه چاته وژاړمـه ؟

روغ څه چې لیوني ببرسرونه په کې سـوزي

سور اور بله میخانه کې ساقي وسو ، جام یې پریووت

لاغرپه یې کړی نه چې ترې زړونه په کې سوزي

ختن تالاوالاشو نه غزال شتـه نه عـطرونه

نیپام خورې سپرغۍ کړې راکټونه په کې سوزي

داځه یزیدي ظلم دی په دغه کربلا کې

ژوندن خو عاشورا شو اخترونه په کـې سوزي

اور کرښه غځولې مجنون دلته ، لیلا هلـته

دیدن ته وا دسترگو کچکولونه په کې سـوزي

الهي نمرودي اورونه ته گل وگلزار کـړې

ته گوره د خلیل خواره یادونه په کې سوزي

لگیږي به مرهم غوندې په سوولو زړونـو

«کاروانه» خیرکه ستاهم غزلونه په کې سوزي

تنې ۱۳۶۸

زما دسورکي اوښ فریاد

ما به په زخمي اوږه بارونــــه وړل
غاړه کې مې ښکلي امـــیلونـه وړل
تل مې تګ راتګ و ، کاروانـونوکې
تلمه په پیچو موکې په غرونــوکې
کله په اغزو کــله ګــلونو کې
تګ مې نه و خوښ په مهارونوکې
ډیر وم ګرندی په قدمونـــو کې
تل مې له اوښانو میدانــونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلـونه وړل
ډیر په خطر ناکو لاروتـــللی یم
ډیر ډیر په مستۍ کې تښتیدلی یم
ډیر راغورځیدلی پر زیدلـــی یم
کله هم ګــړنګ ته ورلــویدلی یم
بیا هم په میړانه ترې ختلـــی یم
ما په مکیز غاړه بـوخ غوږونه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلونــه وړل
هرڅو مې که زړه له باره ستـړی دی
زړه کې مې زرغون دمینـې زړی دی
نازمې دغریب په لیمـــو وړی دی
بې مزده مې پنځ ورتـــه راوړی دی

پوزه کې زما دالفت پـــرې دی
تل به مې ډالی اوســـاغاتونه وړل
غاړه کې مې ښکلې امیــلونــه وړل
ډیر راسره یوبهــیر کې تللـــي دي
تللي دي.واپس کـله راغلـــې دي
پاس راته جازونه غوریـدلـــې دي
خواکې مې بمونیه لګیـدلي دي
مرګ راته په برګوډیر کتـنـي دي
بیا به مې هم کله او ګلــونــه وړل
غاړه کې مې ښکلي امیلـونـه وړل
تګ به مې دشپې په قافـلـو کې و
لوند به مې بدن تول په خولو کـــې و
زړه مې دځوانۍ په ولولــــوکې و
مل به مې کاروان په منزلــو کې و
روح یې دشعرونو په بنګلو کـــې و
مایې د ډاګي غونډي لیکـونه وړل
غاړه کې مې ښکلې امیلـونـه وړل
یار شومه په سختو سرو ګرمیـوکې
زورمې پاتـې نه و . پـــه تلیو کې
ور ورو یه راتلمه په غونډیـــو کې
اوښکې مې وې پنډې په ککیو کې
څه غمجن سرود مې و.ګونګریو کې

ورومي دمرگ غير تــه قدمونه وړل
غاړه کې مې ښکــلي امــيلونه وړل
بيا په خپلو وينوکې غــرقاب شــومه
ونډې ، ونډې جوړپه ښه حساب شومه
ويش په هرغريب په هر جناب شومه
ورك دسخت مرگي په انقلاب شومــه
جوړتوټې توټې شومه کباب شومــه
خدای خبر چې چابه مې خوندونه وړل
غاړه کې مې ښکلي اميلــونه وړل
داغ که دکاروان په ځيــگر خون يمه
خيال نه مې شړي وايي پښتـــون يمه
وايي که غمجن دي په بيلتـــون يمه
هرڅه دي له خدای پوه په قانــون يمه
ټينگ عزم لرم کـه په شواخــون يمه
زړه ته يې دصـبر مرهمونـــه وړل
غاړه کې مې ښکـــلي اميلونه وړل

وړی خيسوره دچور کوښې دځنگل لمن

۵ / ۶ / ۱۳۶۸

PROPERTY OF ACKU 4382

(c) ketabton.com: The Digital Library

B
3.532
KAR
4382

Series No:69-70

LE MAKHAMA TER MAKHAMA

FROM EVENING TO EVENING

A collection of poems

Pir Mohammad karwan

Published by:

Writers Union of Free Afghanistan(WUFA)

Copies 1000
Peshawar 1992

پیرمحمد کاروان
له ماښامه ترماښامه
دشعرونو مجموعه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library